

Giới thiệu Kế Phi Thượng Vị Công Lược

Lâm Cẩm Nghi bị chọn lựa trở thành kế phi của Trần Nam vương,

Thay đổi linh hồn rồi, nàng ngây cả người,

Bởi vì vị nguyên phi đã chết của Trần Nam vương, cũng là nàng..

Hơn nữa, chính là bị Trần Nam vương giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Phong Khánh năm thứ tám, mùa đông đặc biệt lạnh lẽo. Vào ngày đông trời thường sáng muộn, làm cho Sầm Cẩm quen ngồi dựa vào lò xông hương nhìn trời sáng cảm thấy dày vò. Nàng thấy mình hơn phân nửa là sắp không sống nổi.

... Rốt cục không cần dày vò lâu nữa. Ở trong lòng nàng an ủi chính mình như thế.

Lúc trời dần sáng lên, bên ngoài vô duyên vô cớ nổi lên gió lớn.

Cửa sổ trong phòng không đóng kín, vang lên tiếng động xì xào. Trong yên tĩnh rét lạnh mùa đông, có vẻ càng chói tai.

Sầm Cẩm lần theo sợi dây tơ trên giá khắc hoa ngồi dậy từ trên giường, đập trên thảm lông Ba Tư rất nặng rất dày, chuẩn bị đi đóng cái cửa sổ phiền nhiễu kia.

Ái ngờ vừa mới đứng dậy, gian ngoài liền có một người bước nhanh vào.

“Vương phi, ngài nằm xuống, để nô tì làm.”

Sầm Cẩm liền đứng lại, vừa đi trở lại giường, vừa nói: “Vân Liễu, người còn chưa ngủ à?”

vừa nói ra miệng, Sầm Cẩm liền ý thức được mình nói sai rồi. Vân Liễu là nha hoàn hồi môn theo nàng từ nhà mẹ đẻ mang tới đây, đã sớm bị phu quân của nàng —— Trần Nam vương Tiêu Tiềm tìm cơ bán đi. Nay hầu hạ bên mình, là đại nha hoàn Nhụy Hương được Tiêu Tiềm chuyển từ thư phòng bên ngoài vào, vốn chuyên môn hầu hạ hấn ăn uống ngủ nghỉ.

Nhụy Hương đầu vấn sơ đàn hoàn kế, mặc bối tử màu thanh nê thêu hoa văn mây như ý tứ hi, phía dưới mặc một cái váy màu thiên thanh mã diện, khuôn mặt trầm tĩnh, dung sắc tuy chỉ tính bình thường, nhưng một đôi mắt xác thực lại như giếng cổ không gợn sóng sợ hãi.

Bị gọi sai tên, Nhụy Hương cũng không sửa lại, đóng chặt cửa sổ, nàng bước tới gần giường, cúi mắt trầm tĩnh nói: “Vương phi, ngài vẫn nên ngủ một lát đi, trời đã sắp sáng.”

Sầm Cẩm tựa vào đầu giường, tựa tiểu phi tiểu nói: “Sau này có rất nhiều thời gian để ngủ, bây giờ không vội.”

Phối hợp với thần sắc tái nhợt có bệnh, lời này thật sự mang điềm xấu, Nhụy Hương đứng ở bên cạnh không nói tiếp.

Sầm Cẩm ho khan một trận không dừng được, trên mặt tái nhợt nổi lên một mảng ửng hồng dị thường.

Nhụy Hương lúc này mới hiện ra một tia kinh hoảng, vội vàng gọi người bưng chén thuốc đến.

Ba năm trước, Sầm Cẩm bắt đầu vô duyên vô cớ ho ra máu, rất nhiều đại phu khám cũng không chuyển biến tốt. Sau này thân thể của nàng ngày càng sa sút, thái y trong cung đến xem cũng không có biện pháp.

Sầm Cẩm sớm biết mình đã được thạch vô linh (thuốc men không có tác dụng). Nay bất quá là đang chờ chết qua ngày.

Lại nói tiếp, nàng còn chưa đến ba mươi tuổi. Trước khi nàng phát bệnh, nàng thậm chí không nghĩ tới chính mình sẽ sớm trải qua cuộc sống như vậy...

Bất quá cũng đã ba năm, từ lúc ban đầu không thể tin, kích động, nàng dần chậm rãi chuyển thành thói quen, đạm mạc... Dù sao nàng từng nghe lén thái y nói, 'bệnh này của Vương phi vô cùng cổ quái, có thể chống đỡ qua ba năm, đã là kỳ tích'.

chén thuốc nóng nghi ngút bưng đến trước mặt, Sầm Cẩm không tự giác hơi nhướng mày.

Nàng rất đau, ngực không có lúc nào là không giống như bị kim đâm, chén thuốc kia uống xong, không những không giảm bớt thống khổ, ngược lại làm nàng càng cảm thấy bị đè nén.

Sớm muộn gì cũng chết, cần gì phải tra tấn nàng như vậy.

Nàng cười khổ nói với Nhụy Hương: “Ta có thể không uống sao?”

Nhụy Hương cúi mắt nói: “Vương phi đừng làm khó dễ nô tì.”

Cũng phải, nàng ấy là một nô tì, cần gì khó xử nàng ấy. Sầm Cẩm còn nhớ rõ lúc trước mình để nha hoàn Vân Liễu bên cạnh vụng trộm đổ chén thuốc đi, bị người của Tiêu Tiềm phát hiện, hấn giận dữ, không cho phân trần, đã đem Vân Liễu đi bán.

Khi đó nàng bệnh còn không nặng như vậy, cũng có thể xuống giường, dám quỳ trước mắt hấn cầu xin. Nhưng hấn bắt vì sở động, một câu cầu tình cũng không chờ nàng nói xong, đã cho người đưa nàng trở về.

Nàng bị người đưa về từ ngoại thư phòng, lớn tiếng chất vấn Tiêu Tiềm——

“Vi sao phải đối xử với ta như vậy? Ta đã sắp chết!”

trên mặt Tiêu Tiềm đậm mạc không hiện chút biến hóa nào, trả lời nàng, bắt quả là một câu lạnh lùng——

“Người quá ngu ngốc.”

Đúng vậy, nàng quả thật quá ngốc.

Nghĩ tới Sầm Cẩm nàng vốn là đích trưởng nữ được sủng ái nhà ngự sử đại phu, nhà ngoại lại là Trung Dũng hầu phủ chiến công hiển hách. Bởi vì ngày hội hoa đăng lễ thượng nguyên gặp mặt Tiêu Tiềm một lần, liền khư khư cố chấp, tâm tâm niệm niệm muốn gả cho hấn. Khi đó hấn còn không phải Trần Nam vương chiến công hiển hách hiện nay, chẳng qua là bát hoàng tử mới ra cung xây phủ, không được hoàng đế sủng ái. Cha nàng không đồng ý, nàng liền ở trong phòng tuyệt thực kháng nghị, mãi cho đến lúc gầy không còn hình người, đối đến hôn mê, kinh động ngoại công nàng là Trung Dũng hầu. Trung Dũng hầu mới giúp nàng làm chủ, mặt dày tiến cung diện thánh cầu ân điển.

Đợi đến ngày gả đi, đại khái là một đoạn thời gian vui vẻ nhất lúc sinh thời.

Nàng mỗi ngày hy vọng thời gian qua mau, mau nữa chút. Như vậy nàng có thể sớm ngày làm bạn ở bên người Tiêu Tiềm, lau đi sầu muộn mãi không tan giữa mi hấn.

Nhưng mãi cho đến đêm trước khi thành hôn, kẻ mẫu Kỳ thị mới áp a áp úng nói cho nàng, bên ngoài đồn đãi Tiêu Tiềm kỳ thật đã có ý trung nhân, chính là cô nương của đại học sĩ nội các đương triều. Nhưng Tiêu Tiềm chính là bát hoàng tử không được tiên đế yêu thích, chưa có danh tiếng. Vị đại nhân kia không để ý đến hấn, không chịu đem nữ nhi gả cho hấn.

mẹ ruột Sầm Cẩm sinh nàng ra thì vì khó sinh mà chết, lúc Sầm Cẩm ba tuổi Kỳ thị gả cho cha nàng. Tuy rằng không phải mẹ ruột, đối với nàng so với thân sinh nữ nhi của mình càng tốt. Sầm Cẩm luôn luôn coi Kỳ thị là mẹ ruột của mình, đương nhiên biết bà ấy sẽ không lừa gạt mình.

Bắt quả nói tới đại cô nương Nguyên Văn Tâm của nội các học sĩ Nguyên gia, Sầm Cẩm đã từng gặp trong vài lần hoa yến. Đó là một nữ hài lãnh lãnh thanh thanh, dung mạo không tính là xuất chúng, nhưng có một loại khí chất cao ngạo thanh cao khác. Các quý nữ bên cạnh Sầm Cẩm cũng không hấn là thích Nguyên Văn Tâm, còn gọi nàng ấy là 'Băng sơn cô nương'.

Nàng lúc đó tự so sánh mình với Nguyên Văn Tâm, thấy bộ dạng mình đẹp hơn rất nhiều, cho nên cũng không để ở trong lòng, chỉ đáp lại Kỳ thị: “Nguyên Văn Tâm không chịu gả, ta chịu gả! Chờ ta gả qua, hấn nhất định có thể phát hiện ta tốt!”

Sau này, nàng trở thành thê tử của Tiêu Tiềm.

Lúc vừa thành thân, hai người tương kính như tân, cầm sắt hòa minh, coi như là tốt đẹp một hồi.

Cũng không biết từ khi nào, Tiêu Tiềm lại bắt đầu chán ghét nàng. Số lần đến phòng nàng càng ngày càng ít. Sau này, một câu cũng lười nói với nàng.

...

Những năm gần đây nàng tự thấy mình trước khi bị bệnh đối với Tiêu Tiềm đã đủ vừa lòng, ngày thường hỏi han ân cần không tính, còn chủ động đem nha hoàn mỹ mạo trong vương phủ trang điểm, để các nàng hầu hạ Tiêu Tiềm.

Nhưng còn Tiêu Tiềm, không những không nhận phần tình cảm này của nàng, còn vì chuyện này trách cứ nàng trước mặt hạ nhân một chút. Ngày thường vẫn ở thư phòng bên ngoài.

Nghĩ cũng biết, hấn là có người trong lòng, vì người nọ mới giữ mình trong sạch.

Nàng quả thật là ngốc, trái lại tự cho rằng mình có thể thay thế được Nguyên Văn Tâm. Mãi đến vài năm nay, nàng mới biết được mình sai mười phần.

tâm Tiêu Tiềm chính là tảng đá, căn bản là ù không nóng.

Hiện tại tốt lắm, nàng sắp chết, có thể cho bọn họ 'Cả đời một đời một đôi nhân'.

*

“Vương phi, thuốc nguôi, ngài nên uống thuốc.” Nhụy Hương thấy Sầm Cẩm hai mắt vô thần ngốc một lát, liền nhắc nhở ra tiếng.

Sầm Cẩm quơ quơ đầu nặng trĩu, bụng chén thuốc nhẹ giọng nói: “Ta muốn gặp gặp nương ta.”

“Vương gia có lệnh, không được để phu nhân Trung Dũng hầu đặt chân đến vương phủ chúng ta một bước. Vương phi, ngài đừng làm khó dễ nô tì.”

Sầm Cẩm nhếch miệng cười cười tự giễu. Đúng vậy, Tiêu Tiềm đã sớm đem nha hoàn hồi môn nhà mẹ của nàng một đám đều đưa ra ngoài, còn không cho Kỳ thị tới vương phủ.

Nhưng trước mắt, nàng sắp chết, Tiêu Tiềm vẫn không cho mẹ con nàng gặp nhau. Tàn nhẫn quá mức!

Sầm Cẩm càng nghĩ càng giận, vừa định mắng Tiêu Tiềm hai câu, miệng vừa há, máu đen đã ào ào phun ra...

“Vương phi!” Nhụy Hương kinh hoảng hô to một tiếng, vội gọi người đi truyền đại phu.

Máu cuộn cuộn không ngừng trào ra từ tai, mắt, mũi, miệng nàng, thậm chí từng cái lỗ chân lông trên người, nặng trĩu ướt đầm đēm tơ vàng thêu hoa... Sầm Cẩm cho tới bây giờ không biết, một người có thể chứa nhiều máu như vậy.

Bên trong nhất thời cực kỳ yên tĩnh, rồi yên tĩnh này bỗng nhiên bị một chuỗi dài tiếng bước chân dồn dập nhiễu loạn.

Sầm Cẩm trước mắt đã dần dần mờ hồ, trong đầu cũng mất đi hơn phân nửa tỉnh táo, nàng cố sức ngẩng đầu, mơ mơ hồ hồ liếc mắt nhìn một cái —— mơ hồ có thể thấy được một hình người cao lớn quần áo huyền sắc, dẫn một đám người tiến tới bên mình.

Nàng mặc dù nhìn không rõ, nhưng cũng biết chính là người bên gối, đồng sàng dị mộng của nàng —— Trần Nam vương Tiêu Tiềm.

Sầm Cẩm tựa vào đầu giường, trong miệng lại là một trận ho khan kịch liệt, cổ họng lại dâng lên máu đen.

Một khắc kia, nàng tựa hồ nhìn thấy Tiêu Tiềm trong mắt đầy kinh hoảng.

Trần Nam vương Tiêu Tiềm gặp biến không sợ hãi, tung hoành chiến trường, cư nhiên cũng sẽ kinh hoảng.

Nếu không phải lúc này đã gần chết, nàng tất nhiên là muốn cười ra tiếng.

Nàng gian nan nhấp máy môi, “Tiêu Tiềm, ngươi... Có hay không...”

“Ngươi nói cái gì?” Tiêu Tiềm vội đi đến bên giường, ghé lỗ tai vào môi nàng.

“Ngươi có hay không... Có hay không...” hơi thở mỏng manh phun ở bên tai Tiêu Tiềm.

Nhưng tiếp theo, hơi thở mỏng manh cũng không còn chút nào.

Ngươi có từng thích ta hay không? Có hại ta hay không? Đến cùng không hỏi ra được.

Phong Khánh năm thứ tám, Trần Nam vương phi chết.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tháng giêng, rét xuân se lạnh, chợt ấm nhưng còn rét.

Vốn nên quanh năm suốt tháng hoan hỷ vui mừng, trong Trung Dũng hầu phủ lại bao trùm u ám.

Hai ngày trước, trong hầu phủ, nhị tiểu thư Lâm Cẩm Nghi ngã từ trên cầu thang xuống, trước mắt thương thế chưa rõ.

Sự việc phát sinh lúc người Trung Dũng hầu không ở trong phủ, bọn hạ nhân nhất thời tay chân đều hoảng hốt.

Cũng may trong Thuận Hoà đường nơi hầu phu nhân ở còn có Hoàng ma ma tọa trấn. Hạ nhân bẩm báo lên rồi, Hoàng ma ma liền tự mình dẫn người đi an trí nhị tiểu thư, sai người gọi đại phu trong phủ, giam giữ tất cả hạ nhân lúc đó ở đấy, cuối cùng lại sai người đi thông báo cho hầu gia đang ở Trấn Nam vương phủ. Cuối cùng cũng không xảy ra cái gì ngoài dự liệu.

Mọi người Trung Dững hầu đang ở phủ Trấn Nam vương ở Thành Nam, nghe nói trong nhà xảy ra chuyện, Trung Dững hầu cũng không lộ ra, thông báo một tiếng với Trấn Nam vương, một mình chạy về trước, lúc này nhị tiểu thư Lâm Cẩm Nghi đã hôn mê hơn một canh giờ.

Trong phủ đại phu cũng đã khám cho nàng, cầm máu, băng bó vết thương, nhưng không dám nhiều lời, cũng không phải đại phu này y thuật không tinh, thật sự biết là chuyện lớn, hẳn cũng không dám làm bừa.

Sắc mặt Trung Dững hầu vốn có chút xanh mét, trở về nhìn thấy cháu gái nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, mặt càng đen vài phần.

Hắn xuất thân võ tướng, trên người đã có uy áp khiếp người, lúc này thấy hắn thay đổi sắc mặt, hạ nhân trong phòng tất cả đều không dám thở mạnh.

Nhưng may mắn Trung Dững hầu chân trước vừa trở về, Trấn Nam vương sau lưng đã phái ngự y trong vương phủ tới.

Ngự y xem mạch cho Lâm Cẩm Nghi xong, cẩn thận kiểm tra vết thương của nàng, dùng châm rồi, nhất thời cũng nhìn không được nhấn mảy lại —— theo lý thuyết, vết thương trên đầu nhị tiểu thư hầu phủ cũng không lớn, miệng vết thương đã xử lý tốt, cầm máu rồi băng bó, trước mắt lại vẫn không tỉnh lại. Hắn tuy rằng bản thân là ngự y, nhưng với tình huống như vậy cũng không thể kết luận, chỉ nói hết thầy chờ Lâm Cẩm Nghi tỉnh lại mới có thể phán đoán kết luận.

Trung Dững hầu nghiêng chặt hàm dưới, nghe xong lời ngự y, chỉ gật gật đầu, sau đó cho người thông báo với hầu phu nhân và thế tử, thế tử phu nhân ở Trấn Nam vương phủ, truyền lời bảo bọn họ không cần quá mức lo lắng.

Thật không ngờ, Lâm Cẩm Nghi chẳng qua chỉ từ trên cầu thang cao bốn năm bậc ngã xuống một cái mà lại hôn mê. Có lúc nàng còn sốt cao, mười phần nguy hiểm, may mắn ngự y có y thuật cao siêu, dùng bí phương cung đình mới cứu được người trở về.

*

Lúc Sầm Cẩm có ý thức lại, chỉ cảm thấy trên người mồ hôi chảy ròng ròng khó chịu, có chút mệt mỏi, nhưng so với đau đớn lúc trước nàng bị bệnh thì vẫn thư thái nhiều lắm. Nàng cảm giác được đệm dưới thân mềm mại, ngửi thấy mùi hoa thấm vào, chung quanh cực kỳ yên tĩnh, khiến người thích ý nói không nên lời.

Nàng không tự giác nghĩ, hóa ra chết là như vậy. Biết trước thế này nàng sớm không nên lưu luyến trước sau, cần gì phải chịu ba năm ốm đau kia.

Nàng thoải mái không muốn nhúc nhích, lại cảm giác được có một đôi tay ấm áp, mềm mại, nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình.

Ngửa, khiến nàng nhìn không được muốn cọ một chút.

”Bảo bối ngoan, A Cẩm ngoan, người mau tỉnh lại, người đây là muốn mệnh a nương sao... Đại tỷ tỷ người đã đi, nếu người cũng đi, tổ phụ tổ mẫu người làm sao chịu được?” bên tai nàng vang lên tiếng khóc nức nức nở nở.

thanh âm này rất quen thuộc, cũng không phải mẫu thân Kỷ thị của nàng. Nhưng trên đời này người tự xưng là nương của nàng, còn có thể là ai đây? Chẳng lẽ... nàng đã chết, có thể nhìn thấy mẹ ruột mình?

Sầm Cẩm giật giật mí mắt, chỉ cảm thấy trước mắt một cái bóng lơ lửng. Nàng làm quen một lát, sau đó thấy rõ người ngồi ở bên giường —— đó là một phụ nhân vân sơ búi tóc, mặc một thân xiêm y trắng thuần xinh đẹp, mặt trứng ngỗng, mắt hoa đào, đẹp nói không nên lời, sắc mặt lại trắng bệch, đáy mắt một mảnh rầu rĩ, trên má còn có hai hàng lệ, thoát nhìn rất tiêu tụy.

Phụ nhân này thấy Sầm Cẩm tỉnh lại, lập tức kinh hi nói: “A Cẩm! Người tỉnh! Mau nói cho a nương, trên đầu còn cảm thấy khó chịu sao?” Sau đó lại phân phó nha hoàn bên người: “Mau, đi báo cho hầu gia biết, thỉnh ngự y tới.”

Sầm Cẩm có chút mơ hồ, không phải mình đã chết sao? Thế nào đột nhiên lại... Hơn nữa người trước mắt luôn miệng nói là mẫu thân mình, chẳng phải nàng chưa từng gặp mẹ ruột, rõ ràng đây là mẹ nàng —— thế tử phu nhân Trung Dững hầu phủ Tô thị!

Ngay lúc Sầm Cẩm suy nghĩ hỗn loạn, ngự y đã chạy tới, lại chặn trệ cho nàng.

Sau một lát, về mặt ngự y cuối cùng đã khoan khoái, nói: “Thế tử phu nhân không cần lo lắng, nhị tiểu thư đã không có trở ngại, chỉ là trên người còn có chút nóng, uống hai chén thuốc hạ sốt là có thể tốt.”

Thế tử phu nhân Tô thị như trút được gánh nặng thở dài, hai tay chấp lại vái trời, “Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ, A Cẩm chúng ta cuối cùng là cát nhân thiên tướng.”

Bọn họ đang nói chuyện, bên kia Sầm Cẩm đã ngồi dậy, không thể tin nhìn thân thể của mình —— nàng từ lúc hai mươi sáu tuổi, bị ốm đau tra tấn thập phần gầy yếu, nhưng trước mắt bàn tay của nàng nho nhỏ, cánh tay tinh tế, bả vai và thắt lưng càng đều tinh tế như thiếu nữ.

”A Cẩm, làm gì vậy? ! Mau nằm xuống!” Tô thị mảy liễu dựng thẳng, không tự giác cao giọng.

Sầm Cầm theo bản năng rút cổ, ngoan ngoãn nằm trở về —— nàng từ nhỏ đã có chút sợ người mẹ này. Đứng nhìn mẹ bộ dạng mảnh mai mỹ mạo, nhưng cũng xuất thân võ tướng thế gia, tính tình rất lợi hại. Như cừu cừu nàng trước khi thành hôn coi như là có tiếng hoàn hảo ở kinh thành, sau này bị bà ấy quản đến dễ bảo. Đứng nói nạp thiếp, ngay cả nơi phong nguyệt cũng không dám lui tới. Sầm Cầm nhớ được, mẫu thân Kỷ thị thường dạy nàng 'Làm phụ nhân phải hiền thuận, trinh tề, giống mẹ người hung dữ như vậy, là vạn vạn không thể được'.

Tô thị nói xong, thấy trên khuôn mặt nàng tái nhợt hiện ra vẻ ngại, liền hạ giọng điệu nói: “A nương không phải muốn nói người, chỉ là lo lắng thân mình người.”

Sầm Cầm gật gật đầu, cúi mắt không dám nhìn bà.

tính tình Tô thị mạnh mẽ vang dội, thấy nàng tính vốn muốn hỏi một chút ngày đó nàng ngã xuống cầu thang thế nào, nhưng thấy vẻ mặt nàng sợ hãi, như là đang ngại cái gì, nên cũng không truy vấn nữa, chỉ ôn nhu nói với nàng vài câu, chờ chén thuốc được nấu xong bụng lên, nàng tự mình cho Sầm Cầm uống, sai nha hoàn đổi quần áo, lại nhẹ giọng đỡ nàng đi vào giấc ngủ...

*

Không bao lâu, Trung Dũng hầu mọi người cũng nghe tin tức nàng đã tỉnh, từ Trấn Nam vương phủ chạy về.

Lúc đó Sầm Cầm đã uống xong một chén thuốc hạ sốt, mơ mơ màng màng bị Tô thị đỡ ngủ.

mọi người Trung Dũng hầu nhẹ chân vào thăm nàng, rồi đi ra gian ngoài nói chuyện.

Trung Dũng hầu và Trung Dũng hầu phu nhân đều là đã có tuổi, mấy ngày này vất vả và lo lắng khiến hai người sắc mặt rất khó coi.

Bất quá hai người biết cháu gái bình an, về mặt cũng cuối cùng không còn ngưng trọng nữa.

“Cha mẹ, các người đừng lo lắng. Tiểu A Cầm bây giờ không phải tốt rồi sao. Đã nhiều ngày các người bận rộn chuyện bên Trấn Nam vương phủ, vừa phải lo lắng thương thế của tiểu A Cầm, trước mắt nhanh đi nghỉ ngơi thôi.” Trung Dũng hầu thế tử Lâm Ngọc Trạch thấy trên mặt vợ chồng Trung Dũng hầu đều hiện ra mệt mỏi, liền cất tiếng thân thiết nói.

Trung Dũng hầu cũng không lĩnh ý tốt này, chính hừ lạnh nói: “Người cũng đã làm cha, nếu người đặc dụng một chút, cần gì ta và mẫu thân người phải tự thân tự lực?”

Tô thị vội để người đỡ hai bọn họ ngồi xuống, nói: “Công công, bà bà, ngự y đã xem cho tiểu A Cầm, nàng quả thật không có chuyện gì. Các người cũng phải chú trọng thân mình hơn, nếu các người mệt mỏi, bọn tiểu bối trong lòng càng vạn vạn bất an.”

Lúc Trung Dũng hầu nhìn bà, nét mặt cũng mang vài phần từ ái với tiểu bối, nói: “hiếu tâm của người, ta và bà bà người đều biết. Mấy ngày nay người cực nhọc ngày đêm chiếu cố tiểu A Cầm, cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi. Ta và bà bà người ngồi một lát rồi trở về.”

Trung Dũng hầu phu nhân mấy năm nay thân mình luôn không tốt, hơn nữa đã nhiều ngày bồn ba và mới vừa rồi một phen vội vàng đi về, bà ngồi nghỉ ngơi một lát mới bắt đầu nói chuyện. Bà lôi kéo tay Tô thị để nàng ngồi xuống cạnh mình, xem mặt nàng gầy gò mà đau lòng nói: “A Hân, người nhìn bộ dáng người xem, tiểu tụy thực làm cho người ta đau lòng. Về sau nhất định phải hảo hảo điều dưỡng một phen, trăm ngàn đừng để một chết mình.” A Hân đương nhiên chính là khuê danh của Tô thị.

Trên đời này ở đâu có đạo lý công công, bà bà ngồi ở chỗ này, bảo con dâu đi nghỉ ngơi. Nhưng ở Trung Dũng hầu phủ, mọi người lại biết, vợ chồng Trung Dũng hầu coi trọng thế tử phu nhân, thậm chí hơn cả thế tử.

Mấy người vội vàng nói vài lời, vợ chồng Trung Dũng hầu tự đi nghỉ ngơi không nhắc tới.

Tiến bước hai vị lão nhân, Tô thị và Lâm Ngọc Trạch trở về chính viện. Hai người vào phòng, Tô thị cho hạ nhân lui, sắc mặt cũng nghiêm túc lên, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Nói đi, hôm nay ở Trấn Nam vương phủ có phải người lại làm chuyện gì không lên được mặt bàn không?” Nếu không Trung Dũng hầu mới vừa rồi không thể bởi vì hấn quan tâm hỏi han mà trước mặt mọi người trách cứ, không cho hấn mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trung Dũng hầu thế tử Lâm Ngọc Trạch, hơn ba mươi tuổi, lại là người thừa kế tương lai của phủ Trung Dũng hầu, xuất môn ra ngoài người nào không cho vài phần mặt mũi, lúc này lại giống đứa nhỏ làm việc gì sai, cúi đầu đứng một bên.

Tô thị rất mệt mỏi bóp mi tâm, nói: “Trong nhà đại sự liên tiếp xảy ra như vậy, chàng có thể để ta và công công, bà bà tĩnh tâm không?”

Lâm Ngọc Trạch không sợ Tô thị mắng mình, dù sao vợ chồng nhiều năm như vậy, hẳn sớm đã quen, chỉ sợ thấy bộ dáng Tô thị mỗi một thất vọng, cho nên rất nhanh biện giải: “A Hân, ta không làm chuyện xấu, chính là hôm nay ở Trấn Nam vương phủ gặp Kỷ thị kia làm bộ làm tịch khiến người ta buồn nôn, ta chẳng qua khó chịu, chọc vài câu.”

Nghe hẳn nhắc tới Kỷ thị, Tô thị một đôi mày lá liễu càng nhíu chặt. Kỷ thị kia tuy rằng chỉ là phụ nhân hậu trạch, cũng không dễ đối phó. Mấy năm nay nàng cùng Kỷ thị dù sáng dù tối đâu cũng không phải một hai lần, biết rõ Kỷ thị hơi có chút thủ đoạn. Chính mình cũng không nắm chắc có thể áp được Kỷ thị, càng đừng nói Lâm Ngọc Trạch tính tình ngay thẳng, không biết nói lời sắc bén. Nàng không khỏi thở dài, “Chàng xem, Kỷ thị làm bộ làm tịch cũng không phải một ngày hai ngày, chàng cần gì phải ở Trấn Nam vương phủ nhào lên, cũng không ngấm lại trường hợp kia...”

Lâm Ngọc Trạch có chút ảo não nói: “Là ta lỗ mãng. A Hân, nhưng mà trong lòng ta khó chịu. Nếu không phải độc phụ kia, đại A Cẩm cũng sẽ không xa cách với Trung Dũng hầu phủ chúng ta, lại càng sẽ không như vậy...”

Vợ chồng Trung Dũng hầu cả đời sinh được một trai một gái, con gái chính là mẫu thân của Sầm Cẩm, Lâm Ngọc san, con trai chính là Lâm Ngọc Trạch. Trước đây vợ chồng Trung Dũng hầu cùng lên chiến trường, tỷ đệ bọn họ nuôi dưỡng ở trước mặt vợ chồng lão hầu gia già cả, tỷ đệ hai người tuổi tác kém nhiều, nhưng năng đỡ nhau lớn lên, cảm tình so với tỷ đệ nhà bình thường tốt hơn nhiều. Sau này Lâm Ngọc San khó sinh Sầm Cẩm, cả đời đều chỉ có một nữ nhi. Vợ chồng Trung Dũng hầu không nhắc tới, Lâm Ngọc Trạch cũng coi Sầm Cẩm như cốt nhục thân sinh, nếu không về sau cũng sẽ không đặt tên nữ nhi nhà mình lấy một chữ ‘Cẩm’.

Lúc tỷ phu hẳn là ngự sử đại phu Sầm Thanh Sơn còn chưa có tục thú, Trung Dũng hầu một nhà đều luôn luôn chăm nom Sầm Cẩm, sợ nàng ở nhà chịu đau khổ gì. Nếu không phải Sầm Thanh Sơn không đồng ý, bọn họ còn muốn đem Sầm Cẩm về Trung Dũng hầu phủ. Ai có thể ngờ, sau này Sầm Thanh Sơn tục cưới Kỷ thị. Kỷ thị cực biết lung lạc nhân tâm, gả sang không đến hai năm, đã dỗ Sầm Cẩm đi, ngược lại cùng bọn hắn xa lạ.

Vốn cho rằng, Sầm Cẩm còn nhỏ không hiểu chuyện, chờ lớn hơn một chút sẽ biết người nào mới thật sự tốt với nàng. Bọn họ cũng không vội, nghĩ sau này sẽ có cơ hội. Ai ngờ được, Sầm Cẩm hơn hai mươi tuổi cứ như vậy đi...

Tô thị đối với Sầm Cẩm cũng có cảm tình, nhưng tự nhiên không thể giống với Lâm Ngọc Trạch là cừu cừu ruột thịt. Nhưng thấy hẳn đau đớn cũng cảm động lây, bằng không lúc trước nàng cũng sẽ không giấu giếm bệnh tình nữ nhi, sợ Lâm Ngọc Trạch và vợ chồng Trung Dũng hầu không chịu nổi.

Tô thị lại là thờ dài một tiếng, “Đại A Cẩm đã đi, Sầm gia kia cục diện rối rắm chúng ta cũng đừng nhúng tay, mắt không thấy tâm không phiền, về sau cứ xem bọn họ âm ỉ thôi.”

Lâm Ngọc Trạch tức giận nói: “Ai muốn nguyên ý dính líu độc phụ kia. Nhưng A Hân, nàng không biết, đại A Cẩm chúng ta thì cốt chưa lạnh, Kỷ thị kia đã đem nữ nhi trang điểm xinh đẹp mang đến Trấn Nam vương phủ, sợ tâm tư xấu xa kia người khác không biết vậy!” Đều nói nữ muốn tiêu một thân hiều, nữ nhi Kỷ thị kia mặc quần áo nghìn vàng khó cầu, quần sương ảnh sa trắng, trên đầu cài mấy cành châu hoa lộng lẫy, trên mi mắt không thấy buồn rầu, lại lấy ánh mắt vụng trộm nhìn Trấn Nam vương. Lâm Ngọc Trạch thấy thế, mới nhìn không được nào lên.

Tô thị nhìn hẳn một cái, chậm rãi nói: “Chàng đã có thể nhìn ra, Trấn Nam vương đâu phải mắt mù không biết? Trong kinh thành đều biết Trấn Nam vương thật sự đậm bạc với nữ sắc, hẳn không phải người hồ đồ như vậy, Kỷ thị và nữ nhi bà ấy có tâm, cũng bắt quá là diễn trò cho người mù xem, chắc không thể đắc thủ.”

Nhắc tới Trấn Nam vương, Lâm Ngọc Trạch trên mặt cũng hiện ra chán ghét, “Hắn có thể là người tốt gì? Nếu hẳn tốt, đại A Cẩm chúng ta làm sao tuổi còn trẻ có thể sinh bệnh như vậy? ! Theo ta nói, đại A Cẩm chúng ta bệnh kia đến cô quái, hơn phân nửa chính là từ trong phủ Trấn Nam vương ra!” Trấn Nam vương và Sầm Cẩm bất hòa cũng không phải một ngày hai ngày, trong vòng luẩn quẩn kinh thành cũng đã truyền khắp. Cũng khó trách Lâm Ngọc Trạch sẽ nói lời này, những người nghĩ thế này cũng không ít, chính là khiếp sợ quyền thế Tiêu Tiềm, không dám nhiều lời thôi.

Tô thị sợ miệng hẳn không chừng mực, liền dặn dò: “Lời này chàng nói ở trước mặt ta thôi, ở bên ngoài trăm ngàn lần không thể lộ ra tiếng gió.” Tiêu Tiềm quân công hiển hách, lại có đề tâm. Trấn Nam vương phủ đúng là găm hoa rực rỡ, lửa đỏ thêm dầu. So sánh cùng, Trung Dũng hầu phủ truyền mấy đời đã xem như huân quý xuống dốc, Lâm Ngọc Trạch nay có danh hiệu thế tử, lại chỉ có hư chức thống soái, nghĩ cũng biết ngày sau Trung Dũng hầu phủ truyền đến tay hắn, đương nhiên không thể chống lại Trấn Nam vương phủ. Nếu đắc tội Tiêu Tiềm, sợ là về sau cả nhà sẽ không thể sống tốt.

Lâm Ngọc Trạch rầu rĩ lên tiếng, không khỏi cũng tự trách mình vô dụng, nếu cừu cừu này đắc dụng, cũng sẽ không để ngoại sinh nữ cứ như vậy chết không minh bạch.

“Được rồi.” Tô thị đứng lên kéo tay hắn, dỗ nói: “Chúng ta bên ngoài tuy rằng không thể đắc tội Trấn Nam vương, nhưng còn nhiều thời gian, còn một ngày có thể nhìn thấy chân tướng.”

Vợ chồng nói chuyện một chút, Tô thị bảo Lâm Ngọc Trạch đi nghỉ ngơi trước, chính mình tiếp tục trông nữ nhi bị bệnh.

*

Sầm Cẩm uống thuốc xong, ngự y lại xem mạch vài lần, xác nhận không có trở ngại, ngự y trở về Trấn Nam vương phủ phục mệnh.

Lúc Tô thị đến xem nàng, nàng còn đang ngủ. Tô thị liền bảo nha hoàn xông hương nóng phòng ở, tự mình thay xiêm y bị mồ hôi ướt đầm cho nàng, lại trông nàng đến nửa đêm, xác nhận nàng không sốt nữa, mới an tâm nằm xuống ngủ ở giường kê trong phòng.

Sầm Cẩm mê man một ngày.

Nàng cũng đã có ý thức, chỉ là theo bản năng đối với biến cố phát sinh trên người mình vẫn quá mức hoảng sợ mà không muốn mở mắt.

Nàng nghe được trong phòng tiếng nha hoàn động tĩnh nhẹ tay chân, nghe được lời Tô thị nhỏ nhẹ ở bên cạnh an bày sắp xếp, cũng nghĩ thấy huân hương ở trong phòng có mùi thuốc... Càng ngẫm nghĩ nàng càng hiểu, rốt cục mình bạch bản thân mình đã sống lại một lần. Chính là, đổi thân phận thành biểu muội mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sầm Cẩm lại trợn mắt, đó là Tô thị ngồi xuống trước giường nàng, nhẹ giọng gọi nàng rời giường.

Nàng mê mang trợn tròn mắt, quay đầu xem sắc trời còn u ám ngoài cửa sổ, cũng không rõ vì sao lúc này Tô thị gọi nàng.

Tô thị vừa bảo nha hoàn xông nóng xiêm y cho nàng, vừa nói: “A Cẩm, nên dậy. Chúng ta phải xuất môn.”

Nàng hơi nghiêng đầu, vẫn không hiểu.

Tô thị liền tiếp tục kiên nhẫn giải thích: “Hải tử ngốc, nguoi bệnh đến hồ đồ. Đã quên hôm nay là ngày mấy.”

Sầm Cẩm cũng không biết Tô thị nói là ngày đặc biệt gì, cũng không dám hỏi nhiều, sợ hỏi tiếp, người khác liền phát hiện ra nàng không đúng.

Vừa rửa mặt chải đầu trang điểm, nàng thay một thân áo dài trắng, chải tóc kiểu trái đào khuê trung nữ nhi gia mới có thể trái, trên búi tóc chỉ trang điểm mấy cành ngân trầm.

Nàng vẫn cứ không quen mình đã thay đổi thân thể, nên cũng không soi gương.

Từ trước Lâm Cẩm Nghi yêu nhất tự soi gương, cực kì yêu quý dung mạo mình. Tô thị yêu thương kẻ vượt khuôn mặt nữ nhi bởi vì sinh bệnh mà gầy yếu, cho rằng nàng cảm thấy mình khó coi mới như vậy, nhân tiện nói: “Ồ trong lòng nương, A Cẩm chúng ta là đẹp mắt nhất. Sau này nghỉ ngơi hai ngày, sẽ khôi phục bộ dạng lúc trước.”

Sầm Cẩm cúi đầu, hơi mím môi, cũng không giải thích gì.

Thu thập thỏa đáng xong, Tô thị bảo nha hoàn cầm kiện áo choàng da chồn bạc phủ thêm cho nàng, mang theo nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Lâm Ngọc Trạch đã sớm thu thập thỏa đáng, chờ ở bên ngoài. Hắn mặc cẩm bào màu nguyệt bạch, tuy rằng đã gần bốn mươi tuổi, nhưng cũng phong thần tuấn lãng, mặt trắng không nói, xem qua chỉ hơn hai mươi, chính là rất xanh xao, nhìn có chút tiêu tụy.

Thấy mẹ con các nàng đi ra, vẻ mặt Lâm Ngọc Trạch cũng nhu hòa hơn, nói: “tiểu A Cẩm chúng ta hôm nay sắc mặt xem ra tốt hơn nhiều.”

Sầm Cẩm và Trung Dững hầu phủ lui tới tuy ít, nhưng vẫn nhớ được cửu cửu hồi nhỏ thích nhất dẫn mình đi chơi, còn cho mình ngồi ở trên vai hắn cũng không tính là lớn. Lúc này thấy hắn, tự nhiên cũng cảm thấy thân thiết, mỉm cười nói: “A Cẩm đã khỏe, ngài không cần lo lắng.”

Lâm Ngọc Trạch cũng cười cười với nàng, chỉ là vẻ buồn rầu giữa hai mắt vẫn không giảm.

”Bên ngoài gió lớn, chúng ta cũng không nên ở đây nói chuyện, đi Thuận Hoà đường thỉnh an trước.”

Vừa nói chuyện, một nhà ba người đồng loạt đi tới Thuận Hoà đường nơi hầu phu nhân ở.

Sầm Cẩm đối với Trung Dững hầu phủ cũng coi như quen thuộc, trên đường cũng không nhìn chung quanh, chỉ nhắm mắt theo phía sau Lâm Ngọc Trạch và Tô thị, thường thường vụng trộm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người phía trước dắt nhau đi, trong lòng cũng đã có chút kỳ quái.

mẫu thân Kỷ thị của nàng lúc trước ở bên tai nàng thường xuyên nhắc tới, nói mẹ nàng tự tung tự tác, vô cùng không đúng, vì phạm luân thường, còn nói Tô thị khẳng định là bị người chỉ vào mắng ở sau lưng.

Nhưng Sầm Cẩm ở trong thân thể biểu muội đã mấy ngày, nàng nhìn ra cửu cửu và mẹ cảm tình vô cùng tốt, hạ nhân cũng đều thập phần tin phục mẹ, ngay cả ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu cho người đến đưa thuốc bổ, cũng không quên cho mẹ nàng vài câu quan tâm động viên, hiển nhiên là thập phần thích bà, cũng đau lòng bà.

Không giống mẫu thân Kỷ thị nàng, mặc dù ở Sầm phủ cẩn thận chặt chẽ, còn giúp cha nàng nạp thiếp, cất nhắc nha hoàn, cũng không có được đãi ngộ thể này.

*

Đoàn người rất nhanh đến Thuận Hoà đường, vợ chồng Trung Dững hầu đều đã trang phục chỉnh tề ngồi ở chính phòng.

Nhìn thấy Sầm Cẩm, Trung Dững hầu phu nhân liền vẫy tay cười bảo nàng tiến lên.

Sầm Cẩm quy củ hành lễ.

Trung Dững hầu phu nhân từ ái trêu ghẹo nói: “tiểu A Cẩm Chúng ta sinh bệnh một lần, người cũng ôn trọng. Ngày xưa giống như con khi bên người ta, khi nào thì quy củ như vậy.”

Trung Dững hầu cũng cười nói: “A Cẩm chúng ta lớn lên, ôn trọng mới tốt.”

Sầm Cẩm cúi mắt, trong lòng có chút bồn chồn nói: “A Cẩm đã nhiều ngày ở trên giường suy nghĩ rất nhiều chuyện, cảm thấy mình đã lớn, sau này thật nên ôn trọng hơn.” Nàng và biểu muội quả thật rất không giống nhau, sao có thể nghĩ tới biểu muội đã là đại cô nương mười bốn tuổi, hành lễ với đối trưởng bối cũng không lầm.

Trung Dững hầu phu nhân cũng lơ đãng, thân ái nóng nảy lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, vuốt tay nàng nói: “Người sao tay lạnh như vậy, là trên người không đủ ấm áp?” Nói xong cho người đem chậu than chuyển đến gần hơn, còn bảo nha hoàn bưng lò sưởi tay đến.

Sầm Cẩm trong lòng ấm áp hòa hợp, cũng có chút chua xót. Nàng nhớ hồi nhỏ ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu đối xử với mình so với biểu muội còn thân thiết ân cần hơn, nếu không phải sau này đi lại ít, cũng sẽ không xa lạ như vậy. Hơn nữa khoảng cách gần, nàng mới phát hiện ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu đã già đi rất nhiều, tóc bạc trắng, trên mặt cũng nhiều nếp nhăn, càng làm cho nàng cảm thấy khó chịu.

Nói chuyện, còn có nha hoàn tiến vào bẩm báo: “Lão thái gia, lão phu nhân, đại công tử và đại tiểu thư đến.”

Trung Dững hầu gật gù đầu, nha hoàn liền kéo mình, đưa đại công tử Lâm Bác Chí và đại tiểu thư Lâm Phuong Nghi vào phòng.

Lâm Bác Chí mặc một thân trụ bào cổ tròn xanh ngọc, thân hình cao lớn, bộ dạng tuấn lãng, đã là thiếu niên lang mười mấy tuổi.

Lâm Phuong Nghi còn lại một thiếu nữ xinh tươi, quần áo màu xanh nhạt, váy thêu bách điệp như ý nguyệt, mặt mũi thanh tú, chỉ có thể xem như tư sắc trung bình.

Sầm Cẩm lúc này mới nhớ tới, cứu cứu ngoại trừ đích nữ nhi mợ sinh ra, phía trước còn một đôi trai gái thứ xuất.

Nhà bình thường trong kinh có con cái, chưa nói là quan viên huân quý, chỉ nhà giàu phổ thông, lúc con còn chưa cưới vợ tuyệt đối sẽ không cho phép thứ xuất sinh trước. Nếu để ý, đến thiếp thất cũng sẽ không an bày, nhiều nhất vụng trộm có thông phòng nha hoàn, đợi đến lúc chính thức thành thân, trong nhà có chủ mẫu, chủ mẫu sẽ để nha hoàn thông phòng gả ra ngoài, hoặc là cất nhắc thành di nương.

Tình huống giống như Lâm Ngọc Trạch, chưa thành thân đã có một đôi trai gái thứ xuất, ở kinh thành tuyệt đối là không lên được mặt bàn, làm cho người ta lên án.

Bất quá Sầm Cẩm cũng biết một ít chuyện xưa của Trung Dững hầu phủ:

Nghe nói năm đó Trung Dững hầu ra ngoài hành quân đánh giặc, phu nhân Trung Dững hầu xuất thân võ tướng, theo chồng xuất chinh, để một đôi trai gái lại cho lão hầu gia, lão phu nhân.

Lão hầu gia, lão phu nhân tuổi già, lại phá lệ sùng nịch nam tôn duy nhất, phá lệ chiều Lâm Ngọc Trạch, chậm rãi khiến tính tình hần sai lệch. Thế cho nên lúc vợ chồng Trung Dững hầu đánh tan quân địch, khai hoàn hồi triều, bên người Lâm Ngọc Trạch đã có vài phòng di nương. Đợi vợ chồng Trung Dững hầu bắt đầu thu thập cục diện rồi rảnh, lại đúng lúc hai phòng di nương của Lâm Ngọc Trạch đều hoài thai. Vợ chồng Trung Dững hầu vốn không muốn lưu lại hai hài tử này, nhưng bắt buộc đi lão phu nhân đau khổ cầu xin, nói mình không sống được bao năm, chỉ mong trông có thể sớm ngày nhìn thấy chất trai.

vợ chồng Trung Dững hầu cũng không có cách nào, đành phải để hai hài tử lại.

Khi đó Lâm Ngọc Trạch bên ngoài có thanh danh hoàn khổ, hôn sự vốn khó khăn, hơn nữa phía sau có một đôi trưởng tử trưởng nữ thứ xuất, khó mà nói cầu thân.

Trung Dững hầu cũng buông bỏ phong thường toàn thắng năm đó, ở trước mặt tiên đế thay hần cầu hôn sự, mới có thể cưới về Tô thị xuất thân đích nữ chi thứ hai.

thân thể Tô thị nói đến cũng có chút nhấp nhô, nàng vốn là đích nữ chi thứ hai Tô thị. Nhưng một trận phong hàn mang phụ thân nàng đi. Mẫu thân nàng kiên trì, không muốn tái giá, cứ như vậy thủ tiết cùng hai con sống qua ngày.

Tô thị thân là trưởng nữ chi thứ hai, từ nhỏ chiều có mẫu thân ốm yếu, dẫn theo đệ đệ còn nhỏ, luôn luôn phụng dưỡng đến khi mẫu thân qua đời, nhìn đệ đệ cưới vợ xong, mới nguyện ý làm mai nên trì hoãn nhiều năm.

Tiên đế có một vị Tô quý phi, đồng tông đồng tộc cùng Tô thị, cảm niệm hiếu tâm của nàng, vừa đúng lúc phát sầu vì hôn sự của nàng, liền ở trước mặt

tiền để nhắc qua một câu. Đúng lúc Trung Dũng hầu cầu đến ngự tiền, tiền để mới đem bọn họ chỉ thành một đôi.

Tiền để tứ hôn, vốn hai người đều tuổi không còn nhỏ, gia thế xấp xỉ, xem như xứng đôi.

Lại không ngờ, Tô thị qua cửa rồi, hiểu thuận cha mẹ chồng, chấp chương việc bếp núc, ước thúc trượng phu, thật sự quản được Lâm Ngọc Trạch, không tới hai năm, kinh thành đã không còn Lâm Ngọc Trạch thanh danh hoàn khổ, coi như là một giai thoại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hai ngày này bên ngoài có chút lạnh hơn, cho nên Sầm Cẩm cũng nhìn rất rõ ràng Lâm Bác Chí và Lâm Phương Nghi trên mặt bị lạnh có chút đỏ lên.

Bất quá lúc này vợ chồng Trung Dũng hầu đôi bọn họ cũng không quan tâm như lúc trước với Sầm Cẩm. Nhìn huynh muội bọn họ hoàn lễ, Trung Dũng hầu nhân tiện thể nói: “Canh giờ cũng không sớm, chúng ta đi thôi.”

Mọi người lên tiếng đáp.

Nha hoàn nâng Trung Dũng hầu phu nhân, vợ chồng Trung Dũng hầu cùng sóng vai đi ra ngoài.

Có chuyện gì cần một nhà ngoại tổ lớn như vậy lũ lượt cùng đi? Sầm Cẩm đi phía sau trong lòng có chút kinh ngạc.

Đoàn người chậm rãi ra phủ, vợ chồng Trung Dũng hầu đi đằng trước dẫn đầu, Lâm Ngọc Trạch và Tô thị theo phía sau, Sầm Cẩm chậm hơn bọn họ nửa bước, về phần Lâm Bác Chí và Lâm Phương Nghi đi sau mọi người một đoạn lớn.

Sầm Cẩm thường thường quay đầu nhìn bọn hắn, trong lòng cũng kỳ quái. Bọn họ tuy rằng là huynh muội thứ xuất, nhưng đến cùng là hai hài tử sinh ra sớm nhất, thế nào trước mắt lại không được coi trọng chút nào.

... Cũng khó trách mẫu thân Kỷ thị của nàng đã nói mẹ không đúng, không giống Sầm phủ các nàng, huynh đệ tỷ muội đều ở một chỗ, thật không có phân biệt.

Cửa Trung Dũng hầu phủ đỗ ba chiếc xe ngựa, vợ chồng Trung Dũng hầu thượng lên chiếc đầu tiên. Lâm Ngọc Trạch cười ngựa, Tô thị lôi kéo Sầm Cẩm lên chiếc xe ở giữa kia.

Trong xe ngựa trải đệm mềm mại, bề mặt xấp mịn, kê bàn thấp đặt lò nhỏ pha trà, rất ấm áp.

Tô thị cời áo choàng trên người Sầm Cẩm, để nha hoàn đun trà nóng trên lò cho nàng, thấy nàng uống xong rồi, sờ sờ gò má nàng có độ ấm, đau lòng nói: “Ngủ một lát đi, thân mình con vừa tốt, còn phải đi trên đường một lát.” Nói xong lại lôi kéo Sầm Cẩm tựa vào trên người mình.

Kỷ thị tuy rằng trong sinh hoạt rất quan tâm Sầm Cẩm, nhưng không đầy đủ như vậy, càng đừng nói thân cận. Sầm Cẩm nhất thời có chút không thói quen, cũng không dám biểu hiện kháng cự. Hơn nữa người Tô thị mềm mại, thơm tho còn dùng tay vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, coi nàng là một đứa trẻ, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại dù có hơi khó khăn...

Xe ngựa lộc cộc, đi không tính là nhanh.

Sầm Cẩm ngủ say, lúc tỉnh lại, xe ngựa đã dừng.

Chính mình thế nhưng thật sự ngủ được, Sầm Cẩm có chút thẹn thùng thay Tô thị vuốt nếp nhăn trên quần áo.

Tô thị cười hiền, “Tiểu A Cẩm chúng ta còn ngượng ngùng với nương.”

Sầm Cẩm cũng không giải thích gì, chỉ nói: “Con hiện đã lớn, người... Người đừng coi là tiểu hài tử nữa.”

Tô thị cũng cảm thấy sau một trận bệnh nặng, nữ nhi tựa hồ trở nên có chút khác thường. Bất quá vẫn không nghĩ nhiều, nói: “Tổ phụ tổ mẫu con nói không sai, con nay quả thật bắt đầu ổn trọng, trong lòng nương cũng cao hứng.”

Sầm Cẩm rũ mắt xuống, trong lòng chua xót khôn kể. Trước mắt một nhà ngoại tổ cái gì cũng không biết, nếu như họ biết Lâm Cẩm Nghi chân chính đã không còn, sẽ thương tâm như thế nào.

Hai mẹ con lại nói vài câu, có nha hoàn đến kéo màn, đặt ghế nhỏ, đỡ các nàng xuống xe.

Tô thị xuống xe ngựa trước, Sầm Cẩm mặc áo choàng vào, cũng theo sát sau đó, đỡ tay nha hoàn bước xuống.

Nhưng tiếp theo, nàng bị cảnh tượng quen thuộc trước mắt dọa sợ nói không ra lời, suýt nữa ngay cả đứng cũng không nổi — địa phương trước mắt không phải nơi khác, đúng là Trần Nam vương phủ nàng sinh sống vài năm nay!

Tô thị nhận thấy nàng không ổn, bước lên phía trước đỡ nàng một phen, vẻ mặt thân thiết.

”Ngồi xe ngựa đầu bị choáng váng?”

Sầm Cẩm sợ hãi nói không nên lời nói, sắc mặt cũng trắng bệch.

Vợ chồng Trung Dũng hầu cùng với Lâm Ngọc Trạch cũng rất nhanh phát hiện nàng không khỏe.

Lâm Ngọc Trạch không khỏi kỳ quái nói: “tiểu A Cẩm Chúng ta lúc xuất môn không phải còn khỏe sao? Sao đột nhiên lại như vậy...”

Tô thị vừa đau lòng nữ nhi, vừa ngẩng đầu nhìn Trần Nam vương phủ treo đầy vải trắng. Nàng vốn không quá tin tưởng chuyện quỷ thần, trước mắt trong lòng không khỏi nghĩ đến: không phải là nữ nhi thân thể yếu đuối, bị cái gì chạm vào?

Bộ dáng này của Sầm Cẩm hiển nhiên là không thích hợp, nhưng đoàn người đã đến cửa, cũng không có đạo lý quay về.

Đúng lúc quân gia Trần Nam vương phủ đã ra đón, thấy tình cảnh này, nhân tiện nói: “tiểu thư quý phủ sợ là thân mình không thoải mái? Không bằng tiểu nhân an bày một gian sương phòng để tiểu thư tới nghỉ ngơi trước.”

Tô thị đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Đoàn người cứ như vậy tách ra, Tô thị mang theo Sầm Cẩm đi đến phòng cho khách, Trung Dũng hầu mọi người đi tiền viện.

Vào Trần Nam vương phủ, vòng qua tường che, xuyên qua hành lang gấp khúc, Sầm Cẩm được Tô thị đỡ vào phòng.

Trước mắt hết thấy đều quen thuộc, nhưng hôm nay lại là vật còn người mất.

Sầm Cẩm vẫn là không ngừng được run rẩy, nàng dù có vụng về, nhưng nhìn Trần Nam vương phủ trùng trùng đồ trắng, cũng đoán được một nhà ngoại tổ tới tham gia lễ tang.. Chính tang lễ của nàng! Châm chọc quá mức, kinh khủng làm cho người ta sợ hãi!

Trong khách phòng có nha hoàn hầu hạ, rất nhanh ngâm trà nóng đi lên.

Tô thị cùng với Sầm Cẩm, thấy nàng vẫn không khỏe, nhân tiện nói: “Không bằng nương cho người đưa con về đi.” Chính mình không thể cùng nữ nhi trở về, dù sao hôm nay là 49 ngày cháu gái số khổ của mình, qua hôm nay, quan tài sẽ nhập táng. Bọn họ đến đưa nàng ấy đoạn đường cuối cùng.

Bọn họ đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng nữ trong trẻo nói: “Nô tì phụng mệnh vương gia, đặc biệt đến thăm.”

Tiếng nói quen thuộc, Sầm Cẩm lập tức nhận ra người tới là Nhụy Hương — đại nha hoàn nhiều năm luôn ở bên người Trần Nam vương, sau được phái đến hầu hạ nàng.

Sầm Cẩm đang bưng trà, tay bắt đầu phát run không nghe sai sử. Nàng vội buông bát trà, đưa tay dấu vào trong ống tay áo.

Không bao lâu, Nhụy Hương mang theo ngự y trong vương phủ một đường đi vào.

Tô thị vốn cũng là không mấy thích Tiêu Tiềm, bất quá lúc này xem Tiêu Tiềm lập tức phái ngự y xem bệnh cho nữ nhi, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn, khách khách khí khí bảo Nhụy Hương thay mình nói lời cảm tạ Tiêu Tiềm.

Sầm Cẩm được đỡ trên giường trong phòng, ngự y cách màn chắn mạch cho nàng.

Ngự y lúc trước ở Trung Dũng hầu phủ đã nhiều năm, đối với bệnh tình của nàng cũng coi như hiểu biết. Sau một lát, ngự y nói: “Nhị tiểu thư chính là vừa bệnh nên có chút suy yếu, bị choáng váng. Trước mắt như vậy, hơn nữa là thân mình hư nhược, cũng không đáng lo ngại, tĩnh dưỡng một thời gian là được.”

Tô thị lúc này mới yên lòng.

Ngự y nói xong liền cho người đi chuẩn bị chén thuốc bồi bổ, Nhụy Hương vội trước vội sau, không bao lâu tự mình bưng tới.

Lúc này Sầm Cẩm rốt cục cũng trấn định xuống, nàng có cái gì phải sợ đâu? Nay nàng đã không phải là mình, Nhụy Hương hầu hạ bên người nàng nhiều năm cũng không nhìn ra cái gì.

... Đừng sợ, đừng sợ, nàng âm thầm lặp lại với chính mình.

Uống chén thuốc xong, Nhụy Hương lui ra ngoài, nói là trở về phục mệnh.

Nàng ấy đi rồi, Sầm Cẩm nỗ lực tươi cười, nói với Tô thị: “Con không có trở ngại, mới vừa rồi chính là bị gió lạnh, cảm thấy có chút đau đầu, nay đã tốt

lắm”

Tô thị gật gù đầu, lại sờ sờ khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, nói: “Vậy con an tâm ở chỗ này nghỉ ngơi, nương đi đằng trước xem sao.”

Sầm Cẩm nhu thuận đáp ứng. Nàng đương nhiên là không muốn đi linh đường, trời biết nếu là nàng tận mắt gặp quan tài của mình, sẽ làm ra phản ứng kịch liệt thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tô thị dàn xếp ổn thỏa cho nữ nhi, để lại nha hoàn chiếu cố nàng, chính mình đi linh đường.

Sầm Cẩm nằm ở trên sạp, trong lòng rất dày vò.

Từ lúc nàng sống lại ở Trung Dũng hầu phủ đến nay, nguyên thân đã đi được bốn mươi chín ngày, lễ ra tang lễ sớm nên làm xong rồi... Dù sao vị vương gia phu quân kia của nàng cũng không yêu thích nàng, nghĩ đến cũng sẽ không vì nàng làm lớn mới đúng.

Cũng không nghĩ quan tài của mình lại quàng ở Trần Nam vương phủ lâu như vậy, dĩ nhiên là quy chế lễ tang vương phi mức cao nhất.

Tiêu Tiềm... Đến cùng đang nghĩ cái gì đây?

Lúc nàng còn sống, hấn khinh thường như vậy, chết rồi lại làm lễ tang trọng thể.

Đây là làm cho ai xem? Rõ ràng có nhiều người biết vợ chồng bọn họ bất hòa, hấn cũng không cần giả bộ tình thâm.

... Lại nói chính mình chết, không qua nổi can hệ với hấn, cho nên mới làm ra như vậy, đối lấy an tâm?

Sầm Cẩm càng nghĩ càng cảm thấy trên người phát lạnh, không khỏi run lên.

Tô thị lưu lại nha hoàn Thiên Ti, cho rằng nàng sợ lạnh, liền mở tủ quần áo trong khách phòng, lấy thêm giường đệm chăn ra đắp cho nàng, vừa nói: “Đằng trước còn phải bận một lúc, cô nương nếu như vẫn thấy không khỏe, không bằng ngủ một lúc, chờ chén thuốc kia có tác dụng sẽ thoải mái một ít.”

Sầm Cẩm gật gù đầu, nhắm mắt lại.

Nhưng làm sao ngủ được đây? Bất quá chỉ miên man suy nghĩ thôi.

Nhưng ngự y khai chén thuốc bổ, cũng bỏ thêm được liệu an thần dễ ngủ, Sầm Cẩm vừa nhắm mắt, được tính không bao lâu phát ra, thật sự ngủ mất.

Trong lòng nàng vẫn cứ nhớ mãi, một giấc ngủ này cũng rất không an ổn, còn mơ một giấc mộng.

Trong mộng, là thời điểm nàng và Tiêu Tiềm vừa thành hôn không lâu.

Khi đó Tiêu Tiềm còn không phải Trần Nam vương hăng hái, bất quá là một hoàng tử mẫu thân sớm mất, được nuôi dưỡng ở bên người hoàng hậu lớn lên, cũng không được tiên đế coi trọng, mới ra cung xây phủ.

Sầm Cẩm thập phần đau lòng hấn, nghĩ hấn từ nhỏ một người ở trong hoàng cung hiểu hết nhân tình ấm lạnh, cũng không biết ăn bao nhiêu khổ, liền tốt với hấn gấp bội.

Trong sinh hoạt, bất luận ăn dùng mặc, nàng đều nghĩ hấn trước hết, sợ hấn ăn không ngon, mặc không đủ ấm.

Lúc nàng ở nhà, mẫu thân Kỷ thị một mình ôm lấy mọi việc lớn nhỏ trong phủ, cũng không để nàng làm gì. Nàng cũng cam tâm tình nguyện vì Tiêu Tiềm học hỏi.

Khi đó Tiêu Tiềm tuy có chút tối tăm, nhưng đối với nàng ngẫu nhiên cũng sẽ lộ ra một mặt nhu tình.

Hai người cảm tình ngọt ngào một hồi, thời tiết đang lạnh.

Tiêu Tiềm hưu mộc không cần vào triều, sẽ cùng nàng ở trên giường. Nếu đói bụng, hai người dùng bữa ngay tại bên giường, lại nằm về giường ôn tồn một trận.

Sầm Cẩm từ trước tính tình cũng hoạt bát khiêu thoát, đối với người trong lòng, đương nhiên là nói không hết chuyện. Tiêu Tiềm ít lời ít nói, sẽ kiên nhẫn nghe nàng nói chuyện. Hai người có thể ở trên giường nằm đến lúc mặt trời lên cao.

Mãi cho đến buổi chiều, bên ngoài mặt trời lớn hơn, cũng ảm áp.

Bọn họ liền đứng dậy cùng đi vào viện phơi nắng.

Khi đó Sầm Cẩm đã bắt đầu học nữ hồng, nghĩ nên làm xiêm y cho Tiêu Tiềm.

Nhưng nàng ở nhà không có người dạy, đến tuổi này mới học nên có vẻ vụng về.

Tiêu Tiềm không cười nàng, chỉ vừa múa kiếm, vừa tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng vất vả may vá.

Hai người cứ như vậy im lặng làm việc của mình.

Nàng không cẩn thận đâm vào ngón tay, vẻ mặt đau khổ nhìn hấn.

Hấn đến gần hôn, cúi xuống cầm ngón tay nàng bị đâm, nói: “Đồ thù này, làm ngón tay phu nhân nhà ta bị kim đâm, vì phu cho người ném bỏ đi.” Nói xong thật sự cầm lấy khung thù, giả bộ muốn ném.

Sầm Cẩm đau chịu, cũng quên một chút đau trên tay kia, rồi rút đòi lại.

Hấn ý vào vóc người cao, giơ khung thù qua đỉnh đầu, cười nhìn Sầm Cẩm bên cạnh vội vã muốn giậm chân, nhảy lên đòi, lại vẫn không với tới.

Sau này, nàng mệt, biết hấn cố ý đùa mình, cũng không đoạt nữa, giận dữ quay đầu đi không để ý hấn.

Hấn nói: “Được rồi được rồi, ta không đùa nàng, bên ngoài mặt trời chói mắt, nàng đừng làm chuyện hại đến mắt. Lại nói trong phủ chúng ta nhiều tú nương như vậy, nàng cần gì khổ học thứ này.”

Nàng bởi vì một chút quan tâm của hấn mà vui vẻ lên, son sắt hứa hẹn: “Chàng chờ xem đi, ta sớm muộn gì sẽ học được. Ta về sau sẽ làm rất nhiều quần áo cho chàng.”

Hấn cũng cười, “Tốt, ta chờ nàng”

Tốt, ta chờ nàng.

Nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn không đợi được một cái ‘Về sau’ trọn vẹn.

Sầm Cẩm tỉnh lại, dĩ nhiên là rơi lệ đầy mặt.

Vừa đúng lúc Tô thị đi tới, thấy nàng như vậy liền đau lòng ôm nàng, “A Cẩm làm sao? bị ác mộng?”

Sầm Cẩm vẫn không tự chủ khóc thút thít, nói không nên lời.

Tô thị lại nói: “Biểu tỷ con phải đi, vốn định gọi con ra ngoài đưa tiễn một đoạn, nay nhìn con như vậy... Vẫn chưa tốt sao?”

Sầm Cẩm nhắm chặt mắt, khóc nức nở nói: “Đề con đi, con phải đi theo nhìn một lần, đưa một lần.” Đưa tiễn người từng đối với Tiêu Tiềm tràn ngập ái mộ, lãng phí cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Tô thị hỏi nàng: “Con xác định không có trở ngại?”

Sầm Cẩm nỗ lực tươi cười, nói: “Ngự y cũng nói con không sao, người còn lo lắng cái gì? Mới vừa rồi chỉ là bị ác mộng, tỉnh lại là tốt lắm.”

Tô thị đến cùng vẫn lo lắng nữ nhi, nhưng bọn họ đến cũng đến rồi, đưa quan nhập táng cuối cùng cũng không đi, thật không tốt.

Sầm Cẩm thu thập một chút, cùng Tô thị đi ra ngoài.

đầu mùa xuân Phong Khánh năm thứ chín, đưa tang Trần Nam vương phi, Trần Nam vương phù linh đưa ma, còn có đại thái giám trước mặt thánh thượng cùng quan viên đi theo, lễ tang hết sức trọng thể.

Trung Dũng hầu phủ và mọi người liên quan đương nhiên cũng ở trong đó, bởi vì huyết thống thân hậu, cùng Sầm Thanh Sơn và Kỷ thị mọi người đi cùng một chỗ.

Sầm Cẩm kéo mũ áo choàng xuống, tận lực không nhìn quan tài chứa di thể mình, bên tai là Kỷ thị đứt quãng ai khóc.

mọi người Trung Dũng hầu phủ tuy rằng không biểu hiện đau thương như Kỷ thị, nhưng người người vẻ mặt trầm mặc nghiêm trang.

Tô thị dắt Sầm Cẩm, thường thường hỏi nàng một tiếng khỏe hơn không.

Đoàn người từ Chu Tước đường của Trần Nam vương phủ chậm rãi đi ra ngoài thành đi, đưa đến cổng thành.

Trần Nam vương phi đương nhiên cũng được táng nhập hoàng lăng. Hoàng lăng thuộc về hoàng gia, cũng không thuận tiện cho người ngoài đi vào. Đoàn người dừng bước. Quan tài được đặt trên xe ngựa, Trần Nam vương dẫn đoàn xe một đường đưa vào hoàng lăng.

Sầm Cẩm lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn ra phía trước.

Tiêu Tiềm đi đầu, quần áo màu trắng, cưỡi một con ngựa đen cao lớn, dáng người cao ngất, tựa như thùy trúc.

ánh mắt Sầm Cẩm không tự giác lưu lại trên người hắn.

Có lẽ là cảm giác được cái gì, Tiêu Tiềm bỗng nhiên quay đầu lại.

Nàng vội cúi đầu, chỉ cảm thấy tầm mắt lợi hại bắn khoắn ở đỉnh đầu mình.

Lúc sau, Tiêu Tiềm ra lệnh một tiếng, dẫn theo đoàn người Trần Nam vương phủ đi hoàng lăng ngoài thành.

Sầm Cẩm lúc này có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn đoàn xe dần dần đi xa...

Từ đây, trên đời không còn Sầm Cẩm, ác mộng của nàng, kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tiêu Tiềm dẫn theo đoàn xe Trần Nam vương phủ rời đi.

Sầm Cẩm cũng chậm chậm khôi phục trấn định, chỉ ở trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình, từ nay về sau, nàng là Lâm Cẩm Nghi, một con người mới tinh, không có liên quan với trước kia.

*

Mọi người đi theo tiễn đưa hàn huyên vài câu rồi cũng mỗi người đi một ngã.

Tô thị thấy sắc mặt nữ nhi vẫn trắng bệch, liền bảo nha hoàn trước đỡ nàng đến một quán trà sát đường nghỉ ngơi, lại sai người đi đánh xe ngựa đỗ ở Trần Nam vương phủ tới. Nàng vốn cũng định cùng nữ nhi đi qua nghỉ tạm, nhưng lúc trước phu nhân Trung Dũng hầu bị thống quá độ, ở linh đường khóc không kìm chế được, trước mắt được an trí ở một gian khách phòng khác của Trần Nam vương phủ, nàng không phân thân được, chỉ có thể dặn dò Thiên Ti nhất định phải chăm sóc nữ nhi thật tốt, lại an bày vài gia tướng qua hộ vệ.

Sầm Cẩm, không, giờ này nên là Lâm Cẩm Nghi. Lâm Cẩm Nghi được Thiên Ti đỡ lên nhả gian trà lâu, vẫn cứ có chút mất hồn mất vía.

Thiên Ti cho là nàng muốn trà nóng, bưng đến trước mặt nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại, tiếp nhận đến uống một ít. Nhưng nước trà của trà lâu không thể so sánh với quán ngày xưa nàng uống, hương vị bình thường, đành để xuống.

Thiên Ti hỏi: “Cô nương muốn dùng chút trà bánh không? Hôm nay đi sớm, nô tì xem ngài buổi sáng cũng chưa dùng cái gì.”

Đoàn người bọn họ rất sớm đã theo Trung Dũng hầu phủ xuất phát, ở trong xe ngựa tự dùng chút đồ ăn. Sầm Cẩm bởi vì ở trên xe ngựa ngủ nhiều, quả thật không ăn cái gì, lúc này cũng có cảm giác bụng đói kêu vang, liền gật đầu.

Ngay tức khắc, Thiên Ti bảo tiểu nhị lấy chút điểm tâm.

Lâm Cẩm Nghi dùng xong hai miếng, liền hỏi đến Tô thị.

Thiên Ti nói: “Phu nhân lúc đi đã nói với nô tì, bọn họ đi trước an trí lão phu nhân, sau đó tới đón cô nương. Cô nương nghỉ ngơi một lúc, rồi chúng ta trở về phủ.”

Lâm Cẩm Nghi không khỏi quan tâm, “Tổ mẫu làm sao?”

Thiên Ti thở dài, nói: “Lão phu nhân bất quá là đau lòng biểu tiểu thư, mấy ngày trước vốn đã thương tâm, hôm nay nghĩ đến biểu tiểu thư đã tiễn bước, quá mức luyến tiếc...”

Hai người đang nói chuyện, gian ngoài bỗng nhiên lại có tiếng nói chuyện, Thiên Ti liền đi ra ngoài xem.

Lần này, Thiên Ti tiến vào bẩm báo có chút ấp a ấp úng: “Cô nương, bên ngoài là phu nhân và tiểu thư nhà Sầm ngự sử, cũng muốn nghỉ ngơi tại đây. Nhưng nhà gian trà lâu đều đã đầy, nghe nói ngài ở chỗ này, muốn vào nghỉ chân một chút.”

Nghe nói là Kỳ thị và muội muội, Lâm Cẩm Nghi trên mặt vui vẻ, cũng không nghĩ nhiều, lập tức nói: “Mau mời.”

Kỳ thị theo lý hai nhà có chút sâu xa, Kỳ thị lại là mẹ kế của Sầm Cẩm. Mọi người Trung Dũng hầu phủ thật sự đau lòng nàng, nếu thực cảm thấy Kỳ thị tốt với nàng, cũng sẽ lấy lễ tương đãi với Kỳ thị, Thiên Ti tự nhiên sẽ không nói chuyện như thế.

Bất quá lúc này Lâm Cẩm Nghi đắm chìm trong vui sướng được nhìn thấy người thân, cũng không phát hiện thái độ Thiên Ti không thích hợp.

Thiên Ti thấy nàng gạt đầu, rất nhanh mời Kỳ thị và Sầm Thoa tiến vào.

Kỳ thị năm gần bốn mươi, mặc áo tổ sắc vân cẩm, tư sắc bình thường, trên mặt cũng xem như hoà hợp êm thắm. Sắc mặt bà trắng bệch, ánh mắt hồng hồng, rõ ràng là vừa khóc xong.

Đi theo phía sau là nữ nhi Sầm Thoa của bà, năm vừa mới mười tám, mặc bộ áo thuần trắng vừa người, dáng người yếu đuối, duyên dáng yêu kiều.

Lâm Cẩm Nghi đứng dậy vấn an Kỳ thị, lại bảo Thiên Ti dâng trà, tiếp đón hai người cùng ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi, Kỳ thị mặt mang áy náy nói: “Nghe nói nhị cô nương thân mình vẫn không được tốt, quấy rầy thật sự ngại ngùng.”

Thiên Ti hầu hạ ở một bên nghe xong lời này, không tự giác nhíu nháu mày. Kỳ thị này, quả nhiên như phu nhân nhà nàng nói, am hiểu làm bộ làm tịch, nếu thật sự ngại ngùng quấy rầy cô nương nhà mình nghỉ ngơi, vì sao lại phải người đến hỏi, nghe tiểu nhị nói không có nhà gian nên trực tiếp đi rồi mới đứng.

Lâm Cẩm Nghi lại không nghĩ này đó, chỉ nói: “Phu nhân khách khí, ngài và nhị tiểu thư đều là quý nhân, tại sao quấy rầy.”

Kỳ thị thấy nàng nói chuyện bộ dáng thành khẩn, nhất thời cũng kỳ quái. Xưa nay người Trung Dũng hầu phủ đối với mình đều không có sắc mặt tốt, thế nào nay nhị cô nương hầu phủ này lại khách khí với mình ...

“Phu nhân sắc mặt xem ra không được tốt, hẳn đã nhiều ngày nghỉ ngơi không tốt?” Lâm Cẩm Nghi cũng thật sự quan tâm.

Kỳ thị nghe xong lấy khăn xoa xoa mắt, nói: “A Cẩm chúng ta tuổi còn trẻ đã đi như vậy, ta khổ sở trong lòng, sao có thể nghỉ ngơi tốt.”

“Nương” Sầm Thoa một bên ra tiếng khuyên giải an ủi nói, “Đại tỷ tỷ đã đi, ngài dù thương tâm thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Chúng ta còn sống chung quy còn phải tiếp tục.”

Lúc nàng ấy nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi liền quay mặt sang nhìn.

Mới vừa rồi nàng còn không chú ý, lúc này tập trung nhìn vào, mới phát hiện quần trắng trên người Sầm Thoa cũng là vật phi phạm, làm từ sương ảnh sa Tây Vực tiến cống. Thứ này nghìn vàng khó cầu, chính là vật ngự ban thưởng, gia quyến quan viên tầm thường cũng chỉ có thể nhìn.

Nàng nhớ được lúc mình chưa xuất các, Trung Dũng hầu phủ may mắn được ban tặng, chia một mảnh cho mình. Khi đó nàng cảm thấy quá mức quý trọng, mặc đi ra ngoài cũng chói mắt, luôn luôn cất trong kho phòng. Sau này nàng xuất giá cũng không nhớ mang đi, vẫn để lại ở Sầm gia.

... Thế nào trước mắt, muội muội nàng lấy ra làm xiêm y.

Nàng còn không kịp nghĩ lại, đã nghe Kỳ thị lại nhẹ nhàng khóc thút thít lên.

Lâm Cẩm Nghi vội đưa tiếp trà nóng cho bà, khuyên giải an ủi: “Nhị tiểu thư nói không sai, biểu tỷ chung quy đã đi, phu nhân cũng không nên quá mức thương tâm, cẩn thận thương tổn thân mình.”

Thiên Ti ở một bên nhìn cô nương nhà mình đối với Kỳ thị một bộ dáng nhiệt thành, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sợ nàng thật sự bị Kỳ thị lừa, hận không thể lập tức đuổi mẹ con Kỳ thị ra.

Cũng may các nàng cũng chưa nói được lâu trong, Tô thị đã trở lại đón nữ nhi.

Nàng vốn quan tâm nữ nhi, hơn nữa vào trà lâu nghe gia tướng nói Kỳ thị đến, bộ pháp càng nhanh hơn.

Tô thị vừa đẩy cửa ra, đã gặp được Kỳ thị khóc sụt sùi, còn nữ nhi nhà nàng cư nhiên bên cạnh, vẻ mặt thân thiết nhẹ giọng an ủi...

Cảnh tượng này thực làm nàng tức không nhẹ!

Cảm nhận được người trong tầm mắt, Sầm Cẩm vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Tô thị đứng ở cửa, sắc mặt không tốt.

Nàng đến cùng còn có chút e ngại Tô thị, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Tô thị nhìn lên khuôn mặt nữ nhi trắng bệch tươi cười, tâm mềm xuống, sắc mặt hòa dịu nói: “Con đứng dậy làm gì? Thân mình không thoải mái là thì nên nghỉ ngơi tốt.” Nữ nhi đương nhiên là tốt, tự nhiên phải trách Kỷ thị làm bộ làm tịch, lừa gạt ngoại sinh nữ không tính, chẳng lẽ còn muốn lừa nữ nhi của nàng? Thực cho là ai cũng không có mẫu thân, có thể hồ lộng được?!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tô thị tâm tình không tốt, trên mặt chỉ mang vài phần ý cười khách sáo. Nàng kéo tay Lâm Cẩm Nghi trước, rồi ngồi vào chỗ của mình.

Kỷ thị biết Tô thị không muốn gặp mình, nhân tiện nói: “Canh giờ cũng không sớm, mẹ con chúng ta không làm phiền nữa.”

Tô thị cũng không giữ, chỉ mát mẻ nói: “Sầm phu nhân cũng nên yêu quý dung mạo mình mới đúng, tuy rằng hai ta tuổi tác không kém nhiều, nay người có bộ dáng này, xem ra già hơn đồng lứa chúng ta. Đừng nói ta, Sầm Đại nhân nhìn cũng không thấy tốt. Trờ về nên cố gắng nghỉ ngơi hồi phục.”

Từ trước đến nay nữ tử yêu quý dung mạo nhất, Kỷ thị cũng không ngoại lệ. Hơn nữa bà đến tuổi này, Sầm Thanh Sơn đã có tuổi không ngủ lại ở trong phòng bà, đương nhiên bà càng coi trọng bảo dưỡng. Nghe xong lời Tô thị, quai hàm cứng lại.

Tô thị nói chính là cô ý trực chỗ đau của bà.

Nhưng mà tiếp theo, trên mặt bà cũng không nhìn ra cái gì. Chỉ thấy bà cười mềm mại, dường như nghe được lời quan tâm chân thành tha thiết, trả lời: “Thế tử phu nhân nói đúng, tự ta nên chú ý hơn, không nên ở trước mặt vẫn bối rối mất lễ nghi.”

Lâm Cẩm Nghi không tự giác nhẹ nhàng nhú nhú mày, cảm thấy mới vừa rồi lời Tô thị nói có chút khắc nghiệt, lại nghe Kỷ thị thở dài một tiếng, “Nhưng ta là phụ nhân đã sinh dưỡng mấy đứa trẻ, sẽ nhanh già hơn, đương nhiên không thể so sánh với thế tử phu nhân.”

Kỷ thị gả cho Sầm Thanh Sơn rồi, sinh dục một nữ hai nam, coi như là vì sầm gia khai chi tán diệp. Nhưng Tô thị cùng Lâm Ngọc Trạch làm vợ chồng nhiều năm chỉ sinh một mình Lâm Cẩm Nghi. Kỷ thị nói một phen, hiển nhiên là đang trực Tô thị sinh không ra con trai.

Lâm Cẩm Nghi trong lòng hơi hơi kinh ngạc, cho tới bây giờ không biết Kỷ thị ngày xưa đối với mình ảm áp, có vẻ ôn ôn nhu nhu lại có thể nói ra như vậy.

Tô thị đã quá quen thuộc, lạnh lùng cười, nói: “Sầm phu nhân quả thật thích quan tâm việc sinh nhi dục nữ, ta nghe nói hai tháng trước Sầm phu nhân mới vì Sầm Đại nhân nạp một phòng thiếp thất, năm nay vừa mới mười sáu, xinh đẹp như hoa. Nghĩ đến không lâu nữa, trong nhà ngài hẳn sinh thêm con trai, quả nhiên là chịu phúc tốt a.”

Sầm Thanh Sơn tuy rằng không phải quý hào sắc, cũng thích hồng tự thêm hương, bên người hồng nhan tri kỷ không ngừng. Hơn nữa Kỷ thị cũng không ước thúc, mắt nhắm mắt mở tới bây giờ, Sầm phủ đã có sáu phòng thiếp thất, trai gái thứ xuất cũng không ít.

Kỷ thị không nghĩ ngợi, không chút hoang mang nói: “Đại nhân nhà ta thích náo nhiệt, cũng thích đứa nhỏ, trong nhà có thể nhiều thêm vài người đương nhiên càng tốt. Bất quá nam tử thể gian đại để đều như thế, có lẽ Trung Dũng hầu thế tử cũng như vậy, nếu không cũng sẽ không vào lúc thế tử phu nhân ngài còn chưa qua cửa đã vội ở trong nhà có hai hài tử trước...”

Hai người qua lại, lời nói sắc bén, người tới ta đi, không nhường nhịn mây may.

Lâm Cẩm Nghi ở bên cạnh càng nghe càng kinh ngạc. Nàng tuy sớm biết rằng mợ lợi hại, lại không biết mẫu thân Kỷ thị miệng lưỡi cũng như thế này.

Một phen đối đáp, Tô thị tuy rằng không hạ phong, nhưng cũng không tốt hơn, ánh mắt vừa chuyển liền rơi xuống trên người Sầm Thoa.

... Cũng khó trách ngày đó phu quân không nên thân của mình nhìn thấy quần áo này của Sầm Thoa tức đến gờ chân.

Nhớ ngày đó sương ảnh sa này chính là tiền đề ban xuống, lụa trắng nhìn xa như sương như ảnh, giống như một mảnh sương mênh mông, cũng là chất liệu chắn gió hút mồ hôi tốt. Lúc trước tổng cộng được hai miếng, Trung Dũng hầu phủ mọi người cảm thấy trân quý, đều không dùng để cất may bình thường, tha thiết tặng một mảnh cho Sầm Cẩm, còn lại một mảnh, hầu phu nhân và Tô thị chia cho vài nữ quyến trong nhà mỗi người một miếng làm khăn thơm. Nay, ngoại sinh nữ đáng thương thi cốt chưa lạnh, Sầm Thoa này đã lấy làm quần áo công khai mặc trên người. Nghĩ thật phiền lòng!

“Sầm nhị tiểu thư quần áo trên người này thật là đẹp mắt, cũng không biết mặc quần áo chói mắt như vậy tới tham gia lễ đưa ma tỷ tỷ người là cho ai xem?” Tô thị một châm thấy máu nói.

Sầm Thoa trên mặt cứng đờ, đến cùng tâm tính tiểu cô nương, nghe không nổi này nọ, còn không chờ nương nàng mở miệng, đã đáp: “Đây là đồ trong nhà ta, vẫn dùng làm váy áo, sao lại ngại mắt thế tử phu nhân?”

Kỷ thị sợ nữ nhi nói nhiều sai nhiều, vội vàng ấn lên tay nàng, ý bảo nàng đừng nhiều lời nữa, sau đó lại giúp giải thích nói: “Đứa nhỏ này, cùng tỷ tỷ nàng tình cảm thâm hậu, theo lý các nàng là cùng lứa, không cần mặc đồ trắng để tang tỷ tỷ, nhưng nàng cũng có phần tâm tư này. Chất liệu trên người nàng cũng là A Cẩm lưu lại từ trước, muốn làm một thân váy trắng mặc ở trên người, coi như là kỷ niệm tình nghĩa hai tỷ muội.”

Lời này, tuy rằng không thật đầy đủ, nhưng cũng giải thích thông.

Thật sự là có thể biện bạch. Tô thị trong trong hơi tức.

”Nhị tiểu thư cũng thật có lòng” Tô thị tựa tiểu phi tiểu nói, “Trước mắt vừa đầu mùa xuân, quần áo này không khỏi đơn bạc, ngay dù nhị tiểu thư có tâm tư khác, đến cùng nên cố kỵ một chút mới đúng.”

Về phần tâm tư khác này, đến cùng là nhớ tình nghĩa tỷ muội hay là muốn thông đồng tỷ phu, cũng chỉ có mẹ con họ tự biết.

Sầm Thoa hiển nhiên cũng nghe ra cái gì, trên mặt mang vài tia xấu hổ đỏ ửng lên.

Nói đến chỗ này, Kỷ thị mắt thấy nữ nhi chịu không nổi, liền dắt nàng đứng dậy cáo từ.

Tô thị cười thầm, Kỷ thị này như nhu nhược, kỳ thật so với mình còn mạnh mẽ hơn, nếu không phải nữ nhi kia của bà ta không có tâm cơ như thế, sợ nữ nhi nói nhiều sai nhiều, nghĩ đến còn nuốt không nổi khẩu khí này, lại bới ra ưu khuyết điểm đến.

Bất quá bọn họ đã đi, Tô thị đương nhiên không có đạo lý giữ lại. Bà cũng không đứng dậy đưa tiễn, chỉ cho Thiên Ti thay mình.

*

Kỷ thị đi rồi, Lâm Cẩm Nghi về mặt rồi rắm, muốn nói lại thôi.

Tô thị thấy, liền hỏi nàng có gì muốn nói.

Lâm Cẩm Nghi do dự nói: “Ngài và Sầm phu nhân cho dù không hòa hợp, cũng không nên nói qua lại như vậy.”

Tuy rằng Kỷ thị mới vừa rồi nói một phen khiến nàng giật mình không thôi, nhưng đến cùng vẫn là Tô thị khởi đầu trước, sau đó Kỷ thị mới phản kích.

Tô thị nghe nữ nhi nói như vậy, không khỏi cũng có chút tức giận, “Từ ngày xưa bà ấy đối với biểu tỷ con thế nào, con cũng không phải không biết. Sao trước mặt con ngược lại giúp người ngoài nói chuyện? !”

Kỷ thị đối đãi mình thế nào? Lâm Cẩm Nghi không hiểu ra sao. Kỷ thị ngày xưa đối đãi nàng vô cùng tốt a.

Tô thị thấy nàng không hé răng, lại tiếp tục nói: “Nàng nuôi dạy biểu tỷ con thế nào, xa lạ với người thân thích đứng đắn chúng ta không nói, bản sự quản gia, nữ hồng các loại cần biết lại một mực không dạy. Nếu không, biểu tỷ con sao có thể lập gia đình lâu như vậy, vẫn không thể đứng vững ở vương phủ, cuối cùng còn cách tâm với Trần Nam vương phủ. Thậm chí quái bệnh của biểu tỷ con kia...”

Không không không, không phải như thế. Lâm Cẩm Nghi rất muốn biện giải. Nàng quả thật xa lạ với nhà ngoại tổ, nhưng Kỷ thị cũng không ở giữa làm khó dễ. Nàng cũng quả thật không học quản gia, không học nữ hồng, nhưng đó là nàng cảm thấy chán nản, Kỷ thị mới không bắt buộc nàng. Về phần nàng và Tiêu Tiềm ly tâm, nàng cảm thấy không có quan hệ gì với việc nàng không thể sống yên ở vương phủ. Chỉ là vì Tiêu Tiềm trong lòng sớm đã có người khác, mà nàng không thay thế được. Về phần bệnh của nàng sau này, quả thật thập phần cổ quái, nhưng khi đó nàng đã ở vương phủ, ở trong vương phủ sinh bệnh, sao có thể liên quan tới Kỷ thị? Bà yêu thương mình như vậy, sao có thể nhẫn tâm hại mình đâu.

... Khó trách mợ và mẫu thân nàng không hòa hợp như vậy, nguyên lai là có nhiều hiểu lầm thế này.

Nhưng trước mắt, nàng cái gì cũng không thể nói. Dù sao, Sầm Cẩm đã chết.

Tô thị ần ần thở dài, chung quy vẫn không nói hết. Một mặt, ngoại sinh nữ số khổ kia vừa đi, đã bình luận nhân sinh của nàng như vậy chung quy cũng không tốt. Mặt khác, nữ nhi nhà mình tuổi tác cũng còn nhỏ, lại bệnh nặng mới khỏi, cũng không vội ở đây nói này nọ.

”Được rồi, không nói nữa.” Tô thị cười cười, vỗ vỗ khuôn mặt nữ nhi nhỏ nhắn, “ở bên ngoài đến cùng không thoải mái bằng trong nhà. Xe ngựa cũng đợi lâu rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Cẩm Nghi thuận theo gật gật đầu, lôi kéo tay Tô thị đứng lên, lại nghe bà nói: “hậu sự của biểu tỷ con lo liệu xong rồi, trưởng khí nhà chúng ta cũng nên thanh toán.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tô thị nhẹ nhàng băng quơ nói một câu như vậy, Lâm Cẩm Nghi vẫn chưa để bụng, chỉ nghĩ Trung Dững hầu phủ gia nghiệp to lớn, có việc cần đương gia chủ mẫu Tô thị tự mình xử lý cũng là bình thường.

Hai mẹ con ra khỏi trà lâu, lên xe ngựa nhà mình.

Trên đường về, Lâm Cẩm Nghi nhớ Thiên Ti nhắc tới phu nhân Trung Dững hầu không được khỏe, liền hỏi thăm thân thể bà.

Tô thị ảm ảm thở dài, “Tổ phụ tổ mẫu cao vì đau lòng biểu tỷ con, lần này chính là thương tâm quá độ. Tổ phụ con còn dễ nói, xương cốt vẫn mạnh khỏe. Nhưng tổ mẫu con vài năm nay thân thể không được như ý... Ai, con cũng không còn nhỏ, nên biết chút chuyện, nương nói với con, là để con có thể chuẩn bị tâm lý.”

Lâm Cẩm Nghi giật mình, rất nhanh hiểu được ý Tô thị nhắc nhở.

thân mình ngoại tổ mẫu đã xấu như vậy sao?

Tô thị thấy nàng vẻ mặt thẳng thốt, sợ nàng nhất thời không tiếp thụ được, lại khuyên giải an ủi nói: “Sinh lão bệnh tử, vốn là nhân chi thường tình. Nương biết con và tổ mẫu thân thiết, cũng sợ con đến lúc đó không thể chịu được, cho nên mới nói trước với con một tiếng.”

Lâm Cẩm Nghi thở dài một tiếng, gật gật đầu, “Con đã hiểu. Tổ mẫu người... cát nhân thiên tướng, khẳng định có thể chuyển biến tốt.”

Tô thị sao không ao ước như thế?

Mẹ con hai người nói vài lời, xe ngựa đã dừng ở cửa Trung Dững hầu phủ.

Nha hoàn vén màn chờ bọn họ xuống xe ngựa.

Vào cổng chính, Lâm Cẩm Nghi muốn đi Thuận Hoà đường thăm Trung Dững hầu phu nhân.

Tô thị lại cản lại, nói: “Tổ mẫu con lúc này hẳn là đã uống thuốc ngủ. Trước mắt con cũng không cần đi qua, cùng nương về Phong Nghiên uyển trước.”

Phong Nghiên uyển chính là viện Tô thị ở.

Lâm Cẩm Nghi nghĩ bà có chuyện riêng tư muốn nói với mình, liền đi theo bà một đường trở về.

Nhưng vào phòng, nàng mới phát hiện trong phòng đã có một người đang đứng.

Không phải ai khác, là thứ trưởng nữ Lâm Phương Nghi trong phủ.

Tô thị dắt Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống, cho lui tất cả hạ nhân hầu hạ trong phòng, mới nhướn mí mắt nhìn Lâm Phương Nghi đang đứng cúi đầu, có vẻ có chút luống cuống chân tay.

“Con đến xem trán muội muội con.” Tô thị lời ít ý nhiều nói.

Lâm Cẩm Nghi trên trán còn giữ vết sẹo lần trước ngã cầu thang. Tuy rằng vết sẹo không phải rất sâu, nhưng nàng da mỏng thịt mềm, miệng vết thương cũng chưa đủ thời gian khép lại, cho nên vẫn rất chói mắt. Trước mắt chỉ thả một chút tóc mái che lên.

Lâm Phương Nghi không tiến lên, ngược lại bồng quỳ xuống, đầu cúi càng thấp, “Phương Nghi biết sai rồi, còn thỉnh mẫu thân trách phạt.”

Lâm Cẩm Nghi lúc này mới hiểu được, thương thế của tiểu A Cẩm sợ là không thoát nổi can hệ với nàng ấy.

Đại khái chính là trưởng khí lúc trước Tô thị nói muốn thanh toán.

Tô thị lại chậm rãi nói: “Ta biết tâm con có oán hận, cảm thấy con đã lớn như vậy, việc hôn nhân còn chưa định, là ta ở giữa làm khó dễ. Nhưng con cũng không nên đem oán khí này phát tiết đến trên người muội muội con!”

Lâm Phương Nghi lại kêu không dám, khẩn thiết nói: “Phương Nghi biết mẫu thân luôn luôn quan tâm việc hôn nhân của con, con không dám có tâm tư như vậy. Muội muội ngày đó ngã xuống cầu thang, quả thật là lỗi của con, nhưng Phương Nghi tuyệt đối không phải cố tình, còn thỉnh mẫu thân minh giám.”

Tô thị lại nói: “Vậy con trở về lĩnh phạt đi. Giam cầm nửa tháng, sao chép Kinh Phật, không cần ta phải dạy con.”

Lâm Phương Nghi thật sự cung kính đáp ứng, không biện giải thêm một câu nào cho mình.

Tô thị không cần phải nhiều lời nữa, trực tiếp để nàng ấy trở về.

Lâm Phương Nghi yên lặng không tiếng động lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai mẹ con các nàng.

Lâm Cẩm Nghi bởi vì cũng không rõ lúc trước thân thể này làm sao bị thương, cho nên cũng không nói.

Nhưng Tô thị rất nhanh bắt đầu nói nàng: “Con trước mắt thân mình không tốt, ta không phạt con, chờ con khỏe, con cùng với tỷ tỷ con lĩnh giống nhau phạt đi.”

Sao chính mình cũng bị phạt? Nàng không phải bị hại sao?

Lại nghe Tô thị tiếp tục nói: “Không phải vì tỷ tỷ con trước đây đè ép con một lần, con liền ghi hận trong lòng, cố ý trục tâm từ nàng. Nàng ấy lần trước bị lui hôn một lần, vốn canh cánh trong lòng, con lại cố tình nói những lời nghe không nổi...”

Theo lời bà, Lâm Cẩm Nghi mới biết ngọn nguồn trong đó. Nguyên lai biểu muội nàng bị ngoài ý muốn kia là vì tỷ muội hiềm khích, phát sinh một chút tranh chấp nhỏ nhỏ, mới ngã xuống cầu thang.

Nàng có chút ủy khuất, không phải vì mình, mà là vì nguyên thân biểu muội. Biểu muội nàng cũng số khổ, chỉ vì vậy mất mạng. Trước mắt, mẫu thân còn muốn trách phạt.

Tô thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút ủy khuất, tuy rằng đau lòng, đến cùng vẫn không mềm lòng.

Nha đầu kia, ngày thường quả thật bị dưỡng hơi kiêu căng. Ở nhà còn hoàn hảo, về sau giả đi nhà khác, có ai đến che chở đây? Không thể lại bước theo con đường của ngoại sinh nữ được!

“Bên người con, vài nha hoàn ta xem cũng không phải đặc lực, bình thường cũng không biết khuyên can con, chỉ biết để con làm xằng bậy. Nương đã an trí hết lại, sau này cho Thiên Ti bên người ta đi phòng con hầu hạ, mặt khác lại tìm vài nha hoàn qua thay thế bổ sung.”

Lâm Cẩm Nghi vốn sợ bị người bên cạnh thấy mình khác thường, Tô thị an bày thế này vừa đúng giải quyết lo lắng cho nàng. Nàng đương nhiên không phản đối, chỉ nói: “Chuyện trước nữ nhi biết mình làm sai rồi, bọn hạ nhân đến cùng cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, còn thỉnh ngài không cần trách phạt họ quá nặng.”

Tô thị ần ần trấn nàng, “Hôm kia còn nói con bệnh nặng một trận rồi khỏi hẳn, ổn trọng hơn. Thế nào vừa hạ quyết tâm lại càng mềm yếu. Đừng nói nương không dạy con, con cảm thấy làm hạ nhân hầu hạ bên người chủ tử, ngoại trừ chỉ có thể nghe lời, trọng yếu nhất là cái gì?”

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, tỏ vẻ mình không biết.

Tô thị liền tiếp tục nói: “Trọng yếu nhất là một chữ 'Trung'! Không phải nói bọn họ nguyện ý nghe con phân phó đã là trung. Các nàng ấy nên giúp con làm rõ phải trái, biết cái gì tốt cho con, cái gì không tốt cho con, rồi giúp con xu lợi tránh hại! Nếu cái này cơ bản không làm được, thì không thể giữ ở bên người. Cha con từ trước có thanh danh hoàn hảo, hẳn con cũng nghe nói một chút. Cũng là bởi vì năm đó tổ phụ tổ mẫu tuổi già, không thể tự mình dạy dỗ, mới khiến hẳn bị ác bộc xúi giục, đường hồng tâm tính...”

Tô thị đem đạo lý chậm rãi nói một phen, Lâm Cẩm Nghi nghe cũng minh bạch. Hóa ra hạ nhân mù quáng nghe theo chủ tử là không đúng sao?

Nàng không khỏi nghĩ đến khi đó ở Trấn Nam vương phủ, bởi vì cảm thấy thuốc đắng, không thể nuốt, hơn nữa uống một thời gian bệnh cũng không chuyển biến, càng cảm thấy là Tiêu Tiềm cho người kẻ thuốc này đến tra tấn mình, liền bảo đại nha hoàn Văn Liễu vụng trộm đồ thuốc đi... Tiêu Tiềm biết rồi giận dữ, lúc này một cước bán Văn Liễu đi, không chút cố kỵ Văn Liễu là nha hoàn hồi môn nàng theo từ nhà mẹ đẻ của.

Nàng lúc đó còn cảm thấy Tiêu Tiềm bất cận nhân tình, nay nghe Tô thị nói, Tiêu Tiềm thế nhưng... là vì nàng đúng không?

“Con cũng đã lớn, vài năm nữa nương cũng không giữ được con. Chờ việc đại tỷ tỷ con định hôn nhân, là đến việc của con. Sau này người phải tham gia vào mọi việc nhiều hơn, cũng nên học xử lý công việc. Không bằng bắt đầu từ lần này, ngoài Thiên Ti, chính con tự mình chọn vài nha hoàn dạy bảo. Sau này chuyện trong viện, con bắt đầu quản lý.”

Lâm Cẩm Nghi tuy làm người hai đời, nhưng những việc đó cũng chưa làm. Từ trước đều là Kỳ thị quản lý, sau này giả cho Tiêu Tiềm, lại là Nhụy Hương bên cạnh Tiêu Tiềm đến lo liệu. Nàng nhất thời cũng có chút lo sợ, sợ mình làm không tốt.

Tô thị vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu nói: “Không cần lo lắng, nương sẽ giúp con.”

Không biết có phải bởi vì thay đổi thân mình hay không, Lâm Cẩm Nghi tự nhiên đối với mọi người Trung Dũng hầu phủ thân thiết hơn, dường như chưa từng trải qua mấy năm xa lạ. Lúc này nghe Tô thị nói như vậy, nàng thật sự an tâm hơn.

Đúng vậy, không cần sợ. Trước mắt, nàng trùng sinh làm người, rất nhiều việc quả thật cần chậm rãi học hỏi. Lúc này nàng không bao giờ muốn sống hết một đời hỗn độn ngây thơ như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ở Cẩm Tú Uyển của Lâm Cẩm Nghi có hai nha hoàn nhất đẳng, bốn nha hoàn nhị đẳng, cùng bốn nha hoàn tam đẳng và một ít tiểu nha hoàn hầu hạ.

Lần trước nàng gặp chuyện không may, hai nha hoàn nhất đẳng, ba nha hoàn nhị đẳng bên người đều ở đó, đã bị Tô thị đuổi ra ngoài.

Trước ngày chọn người, Lâm Cẩm Nghi gọi nha hoàn nhị đẳng còn lại duy nhất trong viện nàng tới nói chuyện. Nhân tiện, nàng cũng muốn biết cuộc sống thói quen và các mặt khác của tiểu biểu muội trước đây. Nhất là nghe Tô thị nói, tiểu biểu muội còn đang đi nữ học, vạn nhất học vẫn thực tốt, nàng chỉ sợ mình ứng phó không được, lộ manh mối.

Sau đó nha hoàn tên là Thái Ca liền một năm một mười, tỉ mỉ nói hết cho nàng.

“Cô nương ngày xưa mặc dù ở trong nhà đi nữ học, nhưng chỉ là bề ngoài, sau khi trở về hơn phân nửa là xem kịch, nghe thuyết thư, việc học cơ bản không thành, cũng luôn bị tiên sinh phạt, tiếp đó đi cáo trạng với lão phu nhân. Lão phu nhân đau lòng cô nương, hơn phân nửa phái người đi thuyết giáo tiên sinh. Như thế nhiều lần, cơ hồ cứ vài ngày lại lặp lại. Nay cô nương học vẫn không phải thực giỏi, tuy rằng ngài và đại tiểu thư cùng nhau bắt đầu, cũng mới chỉ đọc qua [tam bách thiên] và mấy bản sách dễ hiểu khác mà thôi. So sánh với đại tiểu thư đã sớm có thể đọc thuộc nữ tứ thư, thậm chí đến [nữ Luận Ngữ], [nữ phạm tiếp lục] đều đọc xong.”

Tam bách thiên, chính là [Tam Tự Kinh], [Bách Gia Tính], [Thiên Tự kinh] chỉ ba quyển sách thiếu nhi vỡ lòng. Đều là sách nhập môn rất dễ hiểu.

Lâm Cẩm Nghi lúc vẫn là Sầm Cẩm, tuy rằng không thích đọc sách, nhưng phụ thân Sầm Thanh Sơn xuất thân khoa cử, thám hoa lang thời tiền đế, chuyện khác có thể hần không hỏi nhưng cũng thực chú trọng học vấn con trẻ. Bởi vậy tuy rằng học vẫn nàng không tinh, nhưng so với tiểu biểu muội cũng nhiều hơn một ít.

... Bất quá nha hoàn này, cũng quá ngay thẳng.

Nếu nàng vẫn là Lâm Cẩm Nghi, nghe xong lời này sợ là cũng sẽ tức giận một trận.

Khó trách nàng từ tiểu nha hoàn khác trong viện biết được, Thái Ca tuy rằng là hạ nhân đến hầu hạ sớm nhất, vừa có khả năng, nhưng vẫn ở bậc nhị đẳng, để người khác đến sau vượt trước làm nhất đẳng.

Sau đó, Lâm Cẩm Nghi nói với Tô thị, muốn Thái Ca thăng làm nhất đẳng, chính mình tự chọn bốn nha hoàn nhị đẳng.

Tô thị nghe xong cũng cười, nói: “Ta ngày xưa cảm thấy Thái Ca tốt, mấy năm trước bên cạnh con thiếu người đã từng nhắc con thăng cấp cho nàng. Nhưng con nói con không thích nghe Thái Ca nói chuyện, để bên người cũng ngột ngạt.”

Lâm Cẩm Nghi cười cười, “Nghe ngài dạy bảo một phen, con mới biết hạ nhân tốt là thế nào. Nàng ấy nói thật khó nghe nhưng tâm lại tốt.”

Tô thị thấy nàng làm việc đã có trước sau, trong lòng cũng cao hứng, lại nhắc nhở một phen.

*

Hôm sau, một loạt nha hoàn cao thấp khác nhau được đưa đến trước mặt Lâm Cẩm Nghi.

Trong phủ nghe nói là muốn chọn lựa nha hoàn cho viện của Lâm Cẩm Nghi, đương nhiên không dám chậm trễ, đưa tới cũng đều là người đắc lực ở trong phủ. Đương nhiên cũng có những người đi cửa sau lẫn lộn trong đó, Lâm Cẩm Nghi chỉ có thể tự mình nhận.

Lâm Cẩm Nghi theo Tô thị dạy bảo, trước hết bắt đầu xem tướng.

Cái gọi là tướng từ tâm sinh, cũng không phải không có lý.

Loại người ánh mắt thích lưu chuyển xoay vòng, thích lấy dư quang vụng trộm liếc người, ánh mắt quá mức lung lay, đều không phải người tốt.

Lâm Cẩm Nghi trước tiên loại bỏ toàn bộ những người này, sau đó còn lại thì tùy tiện hỏi cuộc sống mọi người hằng ngày trong Trung Dũng hầu phủ.

Những người này tuy có thể không hầu hạ ở trước mặt chủ tử, nhưng nếu có lòng cầu tiến, đương nhiên sẽ nghĩ cách hiểu biết chủ tử vui giận.

Một phen hỏi đáp, loại đi vài người áp ứng, nói không tỉ mỉ, chỉ còn lại sáu người.

Sáu người này, bốn người ở vị trí khác trong phủ, hai người là nha hoàn trong viện Trung Dũng hầu phu nhân.

Người người đều tốt, Lâm Cẩm Nghi nhất thời cũng không biết chọn thế nào.

Tô thị ở bên cạnh đã nhìn một lúc lâu, thấy nữ nhi quay đầu xin giúp đỡ, mỉm cười, mở miệng nói: “Thuận Hoà đường của tổ mẫu con nặng quy củ nhất, người từ đó ra đương nhiên không thể tốt hơn.” Nói xong chỉ hai người, “lưu lại hai người này đi.”

hai nha hoàn được bà chỉ là nha hoàn tam đẳng Thuận Hoà đường, một người cao gầy, dung mạo thanh tú, gọi làm Bích Vân. Một người thấp hơn, mặt tròn tròn rất thích cười, gọi làm Đào Vũ.

Được lời của Tô thị, Bích Vân và Đào Vũ đều phúc thân cúi xuống, lên tiếng.

Nói xong, ánh mắt Tô thị bắn khoả trên người bốn người còn lại.

Không lâu, liền chỉ hai nha hoàn trong đó, một mặc bối tử màu xanh, và một người khác mặc áo xanh lá mạ hoa văn mây như ý.

Chọn lựa xong, nha hoàn ở Cẩm Tú Uyển coi như đã định rồi.

Tô thị để các nàng về thu thập một phen rồi tới hầu hạ.

Mọi người đều đi hết, Tô thị sợ nữ nhi không rõ dụng tâm của mình, nhân tiện nói: “Người bên cạnh tổ mẫu nhân con đều là tốt nhất trong nhà. Đừng nhìn hai người bất quá là tam đẳng ở Thuận Hoà đường, nhưng Bích Vân một tay chăm tuyền tuyệt hảo, tổ tông từng là tú nương trong cung, Đào Vũ nói ngọt dễ vui, giỏi nhất ứng biến kịp thời, đều là tổ mẫu con chọn riêng đưa đến cho con. Cho nên con giữ lại là tốt, cũng thanh toàn tâm tư tổ mẫu trân trọng con. Mặt khác ta chọn hai người, một người sinh ra trong phủ, cha nàng là nhị quản gia tiền viện, nương là quản gia đại trù phòng, chính nàng cũng giỏi trù nghệ. Về sau nếu con muốn ăn cái gì, nàng đi phòng bếp hỏi hoặc là tự động thủ làm một lần, vừa nhanh vừa tiện. Về phần người cuối cùng, nàng được bá phụ bán vào trong phủ ký tử khê, cha mẹ huynh đệ trong nhà đều không còn, người cũng trí tuệ hiểu lễ, sau này chỉ tiêu trong viện con có thể yên tâm dạy nàng.”

Lâm Cẩm Nghi không nghĩ tới Tô thị thế nhưng đã sớm tính toán tốt lắm cho mình, càng kinh ngạc bà một thế tử phu nhân hầu phủ, chấp chương việc bếp núc, quản mấy trăm nhân khẩu cao thấp trong hầu phủ, nhưng đối với bối cảnh thân thế, năng lực tài cán của hạ nhân đều hiểu biết rõ ràng thấu triệt như thế.

Lại so với mình lúc trước ở Trấn Nam vương phủ, mê mê trầm trầm qua ngày, càng thua chị kém em.

... Nàng phải học, quả nhiên còn rất nhiều, rất nhiều nha.

*

Mẹ con hai người nói vài lời, rồi đi Thuận Hoà đường.

Trung Dững hầu phu nhân tặng riêng người tới, đương nhiên là phải đi cảm tạ.

Trung Dững hầu phu nhân mấy ngày này còn chưa hết bi thống vì mất đi ngoại tôn nữ duy nhất, làm tiểu bối đều thập phần lo lắng cho bà. Đến Lâm Ngọc Trạch cũng mỗi ngày đều ở Thuận Hoà đường hồi lâu. Các nàng cũng thường đi thăm.

Trong Thuận Hoà đường, Trung Dững hầu phu nhân hôm nay tinh thần cũng không tệ, đang cùng Hoàng ma ma bên cạnh nói chút chuyện cũ năm xưa.

Gặp Lâm Cẩm Nghi, trên mặt bà cũng mang ý cười hiền lành, vẫy vẫy tay bảo nàng không cần chào, ngồi xuống trước mặt.

Lâm Cẩm Nghi thuận theo, Trung Dững hầu phu nhân nhẹ nhàng vén tóc mái nàng lên, xem miệng vết thương.

Vết thương trên trán nàng đã kết vảy, phải đợi già mới bóc ra, mới biết được về sau có lưu lại vết sẹo hay không.

Trung Dững hầu phu nhân mỗi lần gặp nàng, đều nhìn ngắm, ngóng trông nàng có thể mau khỏi hẳn. Hai ngày trước còn cho người xin đồ nướng nướng trong cung dùng cho nàng.

Thế đạo này, cuộc sống nữ tử vốn không dễ, nếu để lại sẹo, sau này làm mai cũng phiền toái.

Nghĩ đến vết thương đến từ đâu, Trung Dững hầu phu nhân không khỏi cảm thấy Tô thị trừng phạt Lâm Phương Nghi quá nhẹ, nói: “Con chỉ phạt giam nàng một tháng, sao chép Kinh Phật, cũng quá nhẹ cho nó. Nếu tiểu A Cẩm chúng ta trên đầu để lại sẹo, thì là chuyện cả đời.” Nàng từ trước đã cảm thấy một đôi tôn tử tôn nữ thứ xuất này là si nhục của Trung Dững hầu phủ, nhiều năm qua cũng không thực thân thiết, sau này lại gây ra chuyện như vậy, đương nhiên không vui với Lâm Phương Nghi.

Tô thị sao không lo lắng cho nữ nhi, nữ nhi coi trọng nhất chính là dung mạo, lần này lành bệnh, cũng rất ít soi gương. Nhưng nàng vẫn nói: “tính tình Phương tỷ nhi ngài và con đều rõ ràng, nàng tuy rằng cũng có chút ti khí, nhưng tâm cũng tốt, ngày xưa cũng thích chơi cùng A Cẩm, quả quyết không có tâm cô ý hại người. Lúc trước A Cẩm bị thương, chung quy là ngoài ý muốn, không thể thật sự phạt nặng, nàng sắp đến tuổi phải lập gia đình, nếu thật sự náo lớn truyền ra, nửa đời sau cũng khó khăn.”

Lâm Phương Nghi lúc trước bị lui hôn một lần, hơn nữa lại là thứ trưởng nữ, Trung Dững hầu phủ không ra tay quá mức, hôn sự vốn gian nan, nếu bởi vậy lại hồng thanh danh, quả thật là khó mà nói định thân. Tô thị cũng hỏi kỹ hạ nhân lúc ấy ở đó, biết quả thật là hai tỷ muội vừa xuống thang vừa cãi nhau, Lâm Cẩm Nghi tức giận đẩy Lâm Phương Nghi một cái, Lâm Phương Nghi theo bản năng muốn túm nàng ổn định cước bộ, có thể xảy ra ngoài ý muốn. Không chỉ Lâm Cẩm Nghi ngã vồ đầu, Lâm Phương Nghi cũng là tặc chân. Bất quá nàng ấy tương đối may mắn, vừa đứng được nha hoàn bên người ra tay kéo lại, mới không cùng ngã xuống.

Trung Dũng hầu phu nhân lắc đầu, nói: “Nàng ấy đối đãi với con chẳng qua thoát nhìn cung kính thuận theo, cũng không phải thật sự thân cận, con cần gì phải che chở như vậy.” Nếu không phải Tô thị đối với hai hài tử kia còn có tâm từ bi, đổi thành người khác lòng dạ hẹp hòi, đảm đương chủ mẫu, hai hài tử kia cũng không nhất định có thể sống tới ngày nay. Hai người còn không biết tốt xấu, cũng không thân cận Tô thị, chỉ một mặt quán đi nương mình, đều là A Đẩu đồ không dậy nổi. Trung Dũng hầu phu nhân cũng thấy Tô thị không đáng phải thế.

Tô thị cười cười, bình thần nói: “Con làm thế này, cũng không phải vì bọn họ, bắt quá là cầu 'Không thẹn với tâm, không thẹn với người, cũng không muốn bọn họ cảm ơn hồi báo.’”

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Tô thị vô tâm nói một câu 'Không thẹn với tâm, không thẹn với người', lúc Lâm Cẩm Nghi nghe thấy như rã mây thấy trời, chợt giác ngộ.

Đến giờ nàng không nghĩ tới, hóa ra nữ tử sống không chỉ cần yên phận đơn giản, thế nhưng còn có thể bình thần, chỉ cầu cúi đầu, ngẩng đầu không thẹn!

Lâm Cẩm Nghi lẳng lẳng nhìn Tô thị, không khỏi hỏi: “Ngài nói không cầu bọn họ hồi báo, vậy ngài làm thế này đều uống phí sao?” Lúc trước nghe Tô thị vài lần nhắc tới việc hôn nhân của Lâm Phương Nghi, thấy bà mất công sức, nàng nghĩ Tô thị hẳn là muốn chọn một phu gia bối cảnh hùng hậu cho Lâm Phương Nghi, sau này cũng có thể giúp đỡ Trung Dũng hầu phủ.

Tô thị mỉm môi cười, lòng có linh tê nói: “Thế nào mới là hữu dụng? Chẳng lẽ ta còn phải nghĩ tuyển một cửa thông gia đắc lực cho tỷ tỷ con, sau đó chờ người ta đến giúp đỡ chiếu cố? Cuộc đời của mình phải chính mình tạo ra, sao có thể chỉ trông vào người khác hồi báo? Đại tỷ tỷ con với ta quả thật không thân thiết, mà ta cũng không cần làm chuyện thi ân cầu báo. Việc hôn nhân của nàng ấy luôn không xác định, bắt quá là vì di nương nàng hi vọng tìm một nơi nhà cao cửa rộng. Ta lại cảm thấy tìm người đến nơi đến chốn, gia cảnh giàu có là được. Nếu về sau nàng sống tốt, lúc trong phủ chúng ta có việc, nguyện ý giúp một tay, đó là tình cảm. Nếu nàng không nhớ tình cảm, ta cũng sẽ không cưỡng cầu, cũng sẽ không trách nàng, bởi vì ta chưa bao giờ hi vọng vào người khác.”

Bà làm người, xử thế quang minh lỗi lạc như vậy.

Người đi, ta không đưa tiễn. Người tới, dù cuồng phong mưa rào, ta cũng đón chào.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi nghĩ đến một chuyện xưa.

Khi đó nàng vừa gả cho Tiêu Tiềm không lâu, Tiêu Tiềm mới vừa vào trong quân, đánh một trận thắng không lớn không nhỏ. Tiếp báo truyền về kinh thành, tiên đế rất vui mừng, lập tức thăng chức vị trong quân cho hắn.

Nàng khi đó đã lâu không gặp Tiêu Tiềm, nghe nói hắn lông tóc vô thường, an toàn trở về, dĩ nhiên là vui vô cùng.

Mẫu thân Kỷ thị lúc đó lại đang môn bán phóng, nói nhà mẹ đẻ bà ấy có đệ đệ ruột không nên, cũng muốn ở trong quân tìm một chức vị, nhờ nàng giúp đỡ nói tốt ở trước mặt Tiêu Tiềm, tìm quan lộ.

Lúc đầu nàng không muốn, dù sao Tiêu Tiềm còn chưa hoàn toàn sống yên ở trong quân, lúc trước cũng là thật vất vả tranh thủ cơ hội ra tiền tuyến, có thể nói là dùng tánh mạng lấy tiền đồ. Nhanh như vậy đã bảo Tiêu Tiềm giúp khôi thông quan lộ, đến cùng cũng không tốt, hơn nữa còn tranh công với các tướng sĩ liều sống chết trong quân.

Nhưng Kỷ thị vừa nghe nàng không đồng ý, liền khóc nức nở nghẹn ngào, nói rằng nhiều năm qua dưỡng dục nàng không dễ dàng như thế nào, nhiều năm qua cũng chưa từng cầu nàng cái gì, trước mắt chỉ là việc rất nhỏ, chỉ cần nàng nói vài câu bên ngoài, nàng cũng từ chối, thực khiến người ta thương tâm. Còn nói lúc trước đệ đệ nhà mẹ đẻ của bà kia cũng đã gặp Sầm Cẩm, hồi nhỏ thân ái nhiệt tình gọi cữu cữu, cữu cữu đó cũng cực kì yêu thích nàng, hàng năm đều đưa tặng những thứ nàng yêu thích.

Lúc đó Sầm Cẩm nàng cũng không nhớ rõ vị cữu cữu yêu thương mình trong miệng Kỷ thị, nhưng nghe bà nói, nếu mình không đồng ý dường như thành người vô sỉ, vong ân phụ nghĩa, đành phải đáp ứng.

Kỷ thị thấy nàng đồng ý, còn dặn dò nàng, nhất định phải rèn sắt khi còn nóng, sớm nói với Tiêu Tiềm, cũng sớm an bày thỏa đáng.

Nàng nhớ kỹ, vài ngày sau Tiêu Tiềm khai hoàn trở về, hai người cho lui hạ nhân, lúc ở trong phòng nói chuyện, sẽ nói cùng Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm lúc đó hăng hái, khoe miệng vốn giữ ý cười dịu dàng, nghe xong nàng nói, lập tức trầm mặt xuống, châm chọc nàng nói: “Ta ở tiền tuyến quên sinh tử, vừa trở về nàng đã bảo ta giúp lấy quan hàm cho cữu cữu nàng? Quả nhiên là phu nhân tốt!” Dứt lời cũng không chờ nàng giải thích, phẩy tay áo bỏ đi.

...

Sau này, việc đó đến cùng làm thế nào, nàng đã không nhớ rõ.

Chỉ nhớ rõ nàng cúi đầu, ôn tồn dỗ Tiêu Tiềm nửa tháng, mới dỗ được Tiêu Tiềm từ thư phòng tiền viện trở về hậu viện.

Bất quá, cuối cùng hẳn chắc là vẫn làm được. Dù sao Kỳ thị từ đó về sau cũng không nhắc tới chuyện này.

*

Nay nhớ lại chuyện xưa, ngược hẳn với vừa rồi Kỳ thị nói, trong lòng Lâm Cẩm Nghi có chút cảm khái.

Muốn lung lay nhận thức của một người về đối nhân xử thế hai mươi mấy năm, có thể nói là phi thường khó khăn.

Nhưng nàng làm lại một đời, chỉ ngắn ngủn vài ngày, cũng đã rất nhiều người nhiều việc đổi mới so với trong quá khứ.

Nàng hiện tại bội phục Tô thị từ đáy lòng, muốn cuộc đời mình có thể sống giống bà, thanh tĩnh thấu triệt như vậy.

Nàng suy nghĩ cẩn thận lời Tô thị, cũng không hỏi han, chỉ lắng lắng nghe hai vị trưởng bối nói chuyện.

Tô thị lúc trước đã nhắc tới Lâm Phương Nghi, đương nhiên cũng nói đến việc hôn nhân của Lâm Phương Nghi. Nàng đã tìm mấy hộ gia đình cho Lâm Phương Nghi, liền nói ra, để Trung Dĩnh hầu phu nhân giúp quyết định.

Trung Dĩnh hầu phu nhân nghe nàng nói vài người, đều là gia phong thanh chính, làm người thành thật, cũng không nói thêm gì, chỉ bảo: “Chuyện này vẫn là con xử lý, con quyết định đi.” Nhiều năm qua, sự tình trong Trung Dĩnh hầu phủ đều là Tô thị một tay lo liệu, bà cũng thực yên tâm.

Tô thị nhân tiện nói: “Con quay về hỏi Phương tỷ nhi một chút, xem nàng vừa ý người nào.”

Thế đạo này cha mẹ có thể để con cái tham dự vào hôn nhân đại sự của mình, thật sự là vô cùng hiếm có, cực kì ít ỏi, càng đừng nói là thứ xuất không phải từ trong bụng mình sinh ra. Tô thị quả thật là cực kì sáng suốt, so với tác phong bà hàng ngày làm việc bình bình thân thân, cũng thật phần phù hợp.

Trung Dĩnh hầu phu nhân tuy rằng không quá thích Lâm Phương Nghi, nhưng đến cùng hai người vẫn là quan hệ huyết thống tổ tôn hậu đại, trong đáy lòng cũng ngó lơ Lâm Phương Nghi tốt. Nghe Tô thị nói như vậy, đáp: “Con cũng không thể để nàng quá dính vào, tâm tư di nương của nàng rất lòng vòng, chuyện gì trước mắt nói cũng tốt, quay về từ miệng nói ra, có thể khiến Phương tỷ nhi sai lệch.”

Trung Dĩnh hầu phu nhân nói là việc hôn nhân trước đây của Lâm Phương Nghi.

Mấy năm trước, Lâm Phương Nghi đến tuổi, Tô thị liền bắt đầu vì nàng tìm một gia đình, vốn đã có mặt mày, nhưng di nương nàng ấy lại không biết từ đâu biết một cử tử nghèo túng, nói người ta mệnh thanh vân một bước lên trời, tương lai nhất định đại phú đại quý, còn vụng trộm ra phủ dâng hương lấy cớ cho hai người bọn họ gặp mặt.

Lâm Phương Nghi cũng còn nhỏ, gặp cử tử kia tác phong nhanh nhẹn, khí độ thanh hoa, liền ồ ồ đồng ý.

Di nương nàng ấy thừa dịp náo đến trước mặt Tô thị, nói cái gì hai người trai tài gái sắc, lưỡng tình tương duyệt, ông trời tác hợp cho, muốn Tô thị thành toàn.

Tô thị có thể nói cái gì, nàng lúc trước lao lực tâm cơ, đem mấy nhà nhân phân tích đến phân tích đi, đã muốn chọn nơi tốt cho Lâm Phương Nghi. Ai biết mẹ ruột người ta đã sớm ở sau lưng lên lút chọn tốt rồi, Lâm Phương Nghi cũng không hỏi đến mẹ cả là mình, dám cùng ngoại nam gặp riêng, còn để đưa khăn bên người cho người ta.

Hào tâm bị coi thành lòng lang dạ thú, Tô thị cũng không phải loại người để mặt mình rơi dưới chân người khác, cũng không khuyên nhiều, mặc kệ bọn họ.

Sau này mẫu thân của cử tử kia ốm yếu, bỗng nhiên qua đời, việc hôn nhân của bọn họ vừa định, đành trì hoãn lại.

Cử tử kia hồi hương giữ đạo hiếu ba năm, vừa ra hiếu đã cho người cầm văn thư đến từ hôn.

di nương Lâm Phương Nghi tâm tâm niệm niệm, nghĩ đợi cử tử ra hiếu, tham gia khoa khảo một lần đoạt giải nhất, vững bước thanh vân, mang theo các hai mẹ con nàng thăng chức rất nhanh. Nghe tin dữ như vậy, lúc này khóc lớn đại náo, âm ỹ đòi Trung Dĩnh hầu phủ giúp Lâm Phương Nghi lấy lại công đạo.

Tô thị cho người thu văn thư, nói lý, phái người đi hỏi thăm một phen, mới biết được cử tử kia lúc giữ đạo hiếu, bởi vì hiếu danh và tài danh, được một đại nho địa phương coi trọng. Đại nho muốn đem nữ nhi gả cho hắn, hắn không chút suy nghĩ cho người từ hôn. Theo bà, loại người lang tâm cầu phước này thực không xứng với Lâm Phương Nghi, lúc này có thể nhìn thấy hắn không tốt còn hơn so với sau khi hai người thành thân mới nhìn ra.

Lại nói, cộc hôn sự của bọn họ này, vốn không phải do bà làm chủ.

... A, lúc các người mưu sự chưa từng nhìn ta trong mắt, xảy ra chuyện lại muốn để ta tới thu thập cục diện rồi rắm. Thiên hạ nào có chuyện tốt bực này?

Tô thị không phải loại tính tình dễ mặc cho người khác chà xát, vo tròn bóp dẹp, mặc kệ di nương nàng ấy hồ nháo, cũng không làm gì. Về phần vợ chồng Trung Dững hầu và Lâm Ngọc Trạch, cũng không nghĩ nhiều quá nhiều. Qua chuyện này, việc hôn nhân của Lâm Phương Nghi lúc trước kia hồ nháo lên, rồi qua loa kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trung Dững hầu phu nhân đã mở miệng, Tô thị đương nhiên nói: “Con dâu có chừng mực, ngài yên tâm, sẽ không để họ hồ nháo.” Các nàng hồ nháo một lần đã tự nhận tai họa, Tô thị có thể mặc kệ. Còn hồ nháo nữa, chính là mặt mũi Trung Dững hầu phu, nàng sẽ không ngồi yên không để ý đến.

Trung Dững hầu phu nhân gật gật đầu, không nói nữa, quay đầu quan tâm Lâm Cẩm Nghi, “Tiểu A Cẩm chúng ta hôm nay sắc mặt xem ra tốt lên không ít, nhưng rét xuân se lạnh, phải ở trong phòng chăm sóc tốt. Về sau cũng không cần ngày ngày đi tới thỉnh an ta, tổ mẫu thấy con khỏe, trong lòng mới chân chính thoải mái được.”

Bà từ ái như thế, Lâm Cẩm Nghi cũng cò tâm thân cận, cầm tay Trung Dững hầu phu nhân, nói: “Tổ mẫu sắc mặt phải càng ngày càng tốt, trong lòng A Cẩm mới có thể thoải mái.”

Thân mình chính mình biết, Trung Dững hầu phu nhân vài năm trước chỉ biết mình đại nạn buông xuống. Trước mắt ngoại tôn nữ đã đi, dưới hoàng tuyền có thể cùng nữ nhi, ngoại tôn nữ đoàn tụ, nàng cũng không ngại chết.

Không yên lòng chỉ còn một bảo bối trong lòng —— cháu gái Lâm Cẩm Nghi.

nữ tử Đại Diệu so với tiền triều thành hôn tương đối chậm hơn, nhất là những nhà giàu, đều nguyện ý giữ nữ hài nhi lâu hơn, mười bảy mười tám tuổi mới gả ra ngoài cũng bình thường.

Cháu đích xuất của cả Trung Dững hầu phu chỉ một Lâm Cẩm Nghi, đương nhiên là con người trong mắt cả nhà. Bọn họ lúc trước luyện tiết tiểu A Cẩm, muốn giữ nàng đến mười tám tuổi mới gả đi.

Bà trước mắt cũng sợ mình không đợi được ngày đó, tâm nguyện duy nhất là nhìn thấy ngoại tôn nữ có thể quy túc.

Nghĩ như vậy, Trung Dững hầu phu nhân nhìn Tô thị thật sâu.

Tô thị huệ chất lan tâm, lập tức hiểu Trung Dững hầu phu nhân có chuyện muốn nói riêng với mình, liền bảo Lâm Cẩm Nghi: “Tốt lắm, nương và tổ mẫu con còn có chuyện muốn nói, con cũng đừng ở chỗ này làm gì, lúc trước đã bỏ mấy ngày công khóa (bài tập), con cũng nên trở về bổ sung. Mà trong viện con vừa mới vào không ít người, con cũng nên đi an bày thỏa đáng.”

Lâm Cẩm Nghi liền đứng lên phúc thân, nói cáo biệt, mang theo Thiên Tỉ lui ra ngoài.

*

Lâm Cẩm Nghi đi rồi, Trung Dững hầu phu nhân mới vừa rồi còn ngồi thập phần đoạn chính trên kháng ẩm đã nghiêng đi.

Bà nay đã không ngồi lâu được, mới vừa rồi là vì không muốn cháu gái lo lắng, mới cố gắng ngồi một lúc.

Tô thị thì không cần giấu giếm, dù sao sau này trong nhà còn phải dựa vào nàng nhiều, rất nhiều việc nàng hẳn là biết trước tiên.

Hoàng ma ma châm trà tiến vào, Tô thị đương nhiên tiếp nhận, đưa cho Trung Dững hầu phu nhân.

Trung Dững hầu phu nhân nhấp hai ngụm trà nóng, nhuận nhuận cổ họng, mới chậm rãi mở miệng nói: “hôn sự của Phương tỷ nhi con cũng nhanh chút, tiểu A Cẩm chúng ta cũng mười bốn tuổi là phải định xuống. Nàng ấy có tin tức rồi, tiểu A Cẩm chúng ta mới làm mai được. Con cũng không phải không biết, nay trong kinh phẩm là tiểu lang quân có chút tiền đồ, đều có phu nhân mấy nhà nhìn chăm chăm.”

Tô thị sao có thể không quan tâm hôn sự của nữ nhi thân sinh. Bất quá càng yêu thương càng phải cẩn thận, càng không dám dễ dàng định ra, sợ khổ nữ nhi cả đời.

Huống chi Trung Dững hầu phu đến cùng chỉ truyền thừa hai đời, đời thứ ba người thừa kế Lâm Ngọc Trạch cũng không có gì, không so sánh được với một ít thế gia đại tộc kinh thành mấy trăm năm. Cao bất thành thấp không phải, hiển hách một ít thì không nhìn nhà bọn họ, đã xuống dốc thì nhà bọn họ lại luyện tiết gả nữ nhi qua chịu khổ.

Trung Dững hầu phu nhân nhân tiện nói: “Lúc trước làm tang sự cho đại A Cẩm, ta gặp Gia Định hầu phu nhân, nói chuyện phiếm vài câu, bày ấy vừa vắn đang buồn rầu hôn sự tiểu nhi tử.”

Gia Định hầu phủ so với Trung Dũng hầu trụ cột còn mỏng hơn, lúc đương kim đăng cơ mới phong hầu. Tính sơ qua, cũng chỉ mấy năm.

Nhưng Gia Định hầu từ trước theo Trung Dũng hầu ra trận giết địch, huynh đệ vào sinh ra tử, người hai nhà xưa nay đi lại thường xuyên, coi là thông gia cũng tốt.

vợ chồng Gia Định hầu sinh ra ấu tử kia, Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị đều đã gặp —— đó là vợ chồng lão đến từ họ đến già mới sinh, mặc dù nói không thể tập tước, nhưng vợ chồng Gia Định hầu cùng với thế tử Gia Định hầu đều thập phần yêu thương, ngày sau tất nhiên sẽ hỗ trợ lẫn.

Tô thị có chút do dự nói: “Đứa nhỏ kia tuổi cùng với A Cẩm chúng ta không sai biệt lắm, nhưng về bối phận...”

Gia Định hầu và Trung Dũng hầu nói ra luôn là huynh đệ, theo lý Lâm Cẩm Nghi nên gọi một tiếng 'Thế thúc'.

Trung Dũng hầu phu nhân lắc lắc đầu, nói: “Chỉ cần tiểu A Cẩm sống tốt, con quán nghi thức xã giao thế tục làm gì. Lại nói Gia Định hầu vốn so với hầu gia chúng ta ít tuổi hơn nhiều, dù là khiến bối phận lẫn thấp xuống, lẫn là lẫn cùng sẽ không nói gì.”

Gia Định hầu tuy rằng dừng mãnh thiện chiến, nhưng ở trong quân không có bối cảnh, nếu không phải Trung Dũng hầu dẫn dắt nhiều năm qua, lẫn cũng không đến bước tươi sáng này. Bọn họ Trung Dũng hầu phủ tuy rằng không thi ân cầu báo, nhưng hai nhà dựa vào quan hệ như vậy kết thành thông gia, bên đó đương nhiên sẽ không bạc đãi Lâm Cẩm Nghi.

Tô thị gật gật đầu, cũng không đáp ứng ngay, chỉ nói: “Tiểu công tử kia, chúng ta vài năm nay cũng ít gặp, quay về con dâu cho người đi hỏi thăm một chút xem tính tình, tài cán của lẫn.”

Trung Dũng hầu phu nhân vẫn lo lắng, lại tiếp tục nói: “Bản tính tốt là được, chúng ta không cầu cái khác.” Nàng chỉ hi vọng tiểu A Cẩm có thể bình an vui vẻ cả đời, không xa cầu gì khác.

Nghĩ đến Trần Nam vương Tiêu Tiềm, hùng tài đại lược ra sao, phong cảnh vô hạn thế nào, nhưng tính sao đây? Đại A Cẩm gả cho lẫn, cũng nửa đời cơ khổ, không được chết già.

Nếu không bà sao có thể để cháu gái bước theo ngoại tôn nữ!

Mẹ chồng con dâu hai người tự có tính toán, thương lượng xong cũng đã có cách nói, không đề cập tới nữa.

*

Lại nói Lâm Cẩm Nghi mang theo Thiên Ti về Cẩm Tú Uyển.

Lúc này bọn người Bích Vân, Đào Vũ đã thu thập thỏa đáng, từ trong viện khác đều chuyển tới.

Thái Ca trong lúc nàng còn chưa trở về đã an bày phòng ở cho bọn họ.

Bích Vân, Đào Vũ từ trước ở cùng nhau hầu hạ trong viện lão phu nhân, đương nhiên đến ở cùng nhau.

Mặt khác hai người còn lại kia, cùng với những người khác, đã được an bày đến một chỗ.

Bốn người sắp xếp hành lý, đến chính phòng đợi Lâm Cẩm Nghi phân phó.

Lâm Cẩm Nghi đối với Cẩm Tú Uyển từ trước đều không biết gì, nhưng may mắn người trong viện vừa trải qua một lần thay máu, cũng không có ai nhìn ra nàng có gì không đúng.

Lâm Cẩm Nghi đem Thiên Ti, Thái Ca cùng bốn nha hoàn nhị đẳng mới tới gọi đến trước mặt, hỏi an bày trong Cẩm Tú Uyển từ trước.

Thái Ca là người cũ duy nhất ở Cẩm Tú Uyển, ra tiếng nói: “Từ trước nô tì quản hòm xiềng trang sức và một ít việc vặt vãnh của cô nương, việc quan trọng khác là Tư Cẩm cùng Tri Thư phụ trách. Những nha hoàn nhị đẳng khác, cô nương vẫn chưa đặc biệt an bày công việc, chỉ là trong phòng có việc, thì sai khiến các nàng bận rộn một trận.”

Tư Cẩm cùng Tri Thư đương nhiên chính là hai nha hoàn nhất đẳng đã bị đưa ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi vừa nghe, liền phát hiện không quá thích hợp, tại sao từ trước tiểu biểu muội chỉ để mình Thái Ca an bày phần lớn công việc, vài nha hoàn nhị đẳng khác đều nhàn rỗi. Rõ ràng chính là cảm thấy Thái Ca thành thật, đáng tin cậy, lại không mấy thích nàng, cho nên đem mọi chuyện giao cho nàng làm, cũng không quản nàng ấy có mệt hay không.

Bất quá Thái Ca này cũng may mắn, trong họa có phúc, nếu không ngày đó tiểu biểu muội gặp chuyện không may sẽ đồng ý mang nàng ấy một đường đi ra ngoài, nàng ấy cũng sẽ không trở thành nha hoàn có cấp bao cao duy nhất còn lưu lại ở Cẩm Tú Uyển, càng không được thăng chức như hiện tại.

Nhưng nếu ngày đó tiểu biểu muội mang Thái Ca đi ra ngoài, theo tính tình Thái Ca đương nhiên sẽ ngăn cản nàng cố ý gây chuyện, hôm nay có phải lại là một cục diện khác hay không?

Chung quy ván đã đóng thuyền, nghĩ nhiều vô ích, Lâm Cẩm Nghi không nghĩ thêm nữa, chỉ phân phó nói: “Vậy sau này Bích Vân quản xiêm y, Đào Vũ phụ trách phòng bếp nhỏ trong viện, Kim Linh phụ trách làm chân chạy truyền lời, Ti Trúc...” Ti Trúc nàng còn chưa nghĩ ra an bài thế nào. Tuy rằng Tô thị nói Ti Trúc có thể làm phòng thu chi trong tương lai, nhưng xưa nay tiền tài động lòng người, Ti Trúc mới vừa được an bài vào, còn chưa rõ bản tính, nhất định không có đạo lý cho nàng quản việc này ngay.

Nàng suy nghĩ một lát, nói: “Ti Trúc trước hết quản sách vở thư phòng đi.”

Bốn nha hoàn đều phúc thân đáp ứng.

An bài xong bốn nha hoàn nhí đáng, Lâm Cẩm Nghi ngược lại nhìn về phía Thiên Ti cùng Thái Ca. Thiên Ti là người trước mặt nương nàng, có thể dùng làm ma ma quản sự, liền đề nàng ấy hiệp lĩnh Cẩm Tú Uyển. Thái Ca từ trước đã phải tham gia một đồng việc, thành thật tin cậy, trước đề nàng quản tiền bạc cùng đồ vật quý trọng trong kho. Cũng chỉ có thể đề Thái Ca vất vả một thời gian, chờ nàng thăm dò bản tính Ti Trúc, là có thể đề Ti Trúc chia sẻ một ít.

Một phen an bài xong, thoát nhìn việc của Thái Ca là tốt nhất. Tuy rằng nặng nhọc chút, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra Lâm Cẩm Nghi đối với nàng khác hẳn lúc trước.

Từ trước Lâm Cẩm Nghi không thích nàng, Thái Ca vẫn chịu một nhọc, đừng nói trước mặt cô nương đối xử với mình thái độ khác hẳn, Thái Ca đương nhiên càng hạ quyết tâm, muốn đem công việc làm tốt, không để cô nương thất vọng.

Một phen phân phó xuống, tất cả mọi người lĩnh mệnh, đều tự bận việc. Lâm Cẩm Nghi coi như là phá lệ mất một phen đầu óc.

Phải biết rằng từ trước cho tới bây giờ nàng không làm gì. Dù sao Kỳ thị dạy dỗ đều theo tính tình nàng, không có kỳ người khác. Ở nhà chưa từng làm gì, gả cho Tiêu Tiềm rồi, trên đầu không có bà bà, càng không có người khác đốc thúc. Tính tình chây lười có thể nói là đường cả đời.

Bất quá còn chưa nói, chính mình tự thân tự lực làm gì đó, thật sự là cảm thấy phá lệ thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chủ tớ mấy người nói xong, Lâm Cẩm Nghi liền nghĩ muốn bổ sung công khóa.

Nhưng người hầu hạ lúc trước trong Phóng Hoa uyển đều đã bị Tô thị đưa đi rồi, không còn ai để hỏi.

Lâm Cẩm Nghi suy nghĩ một lúc, đành phải đi hỏi Lâm Phương Nghi.

Dù sao theo tin tức mấy ngày nay nàng nghe được, quan hệ của hai tỷ muội luôn không tệ. Tuy rằng lúc trước châm chích, nhưng không đến mức vì việc nhỏ ấy mà không chịu nói.

chân chạy đương nhiên rơi xuống trên đầu Kim Linh.

Kim Linh lĩnh mệnh, đi Phương Hoa uyển của Lâm Phương Nghi.

Viện của hai tỷ muội cũng không cách xa nhau, Kim Linh đi một lúc đã trở lại.

Nhưng nàng không về một mình, còn có đại nha hoàn Dạ Ngấn vẫn ở bên cạnh Lâm Phương Nghi.

Dạ Ngấn là cô nương eo thon, béo khỏe, ở trong đám nha hoàn tinh tế yếu điệu càng đặc biệt.

Tuy rằng làm nha hoàn cũng không đặc biệt yêu cầu diện mạo, nhưng đại bộ phận hạ nhân được dẫn ra ngoài đều đại biểu cho thể diện của chủ tử, cho nên phần lớn mọi người đều chọn người bộ dạng đẹp mắt chút.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi nhìn kỹ đánh giá nàng.

Dạ Ngấn cười hóm hờ, thoát nhìn thập phần hòa khí, phúc thân với Lâm Cẩm Nghi, nói: “công khóa của cô nương chúng ta đều là nô tì giúp lo liệu, cô nương sợ nha hoàn trước mặt ngài nói không rõ, riêng để nô tì đến một chuyến.”

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nói: “Tỷ tỷ có tâm.” Lâm Phương Nghi cư nhiên để nha hoàn có mặt mũi của mình tự đi nói, thấy cảm tình tỷ muội các nàng so với mình nghĩ còn tốt hơn.

Nói xong, Dạ Ngấn liền đi theo Lâm Cẩm Nghi đến trước bàn học. Trên bàn học bày vài bộ sách cùng mấy bản viết mẫu.

Dạ Ngẩn mở một quyển trong đó ra, chỉ vào một đoạn văn nói: “Tiên sinh nói lần tới chuẩn bị lên lớp từ chỗ này” nói xong lật vài tờ, “Cho đến chỗ này.” Vừa nói vừa dùng mảnh hoa tiên trên bàn kẹp vào trang sách để đánh dấu. Sau đó nàng lại mở một quyển thi tập, chỉ ra mấy bài thơ, nói là tiên sinh bảo các nàng về xem cẩn thận trước, lần tới sẽ kiểm tra.

Lâm Cẩm Nghi ở bên cạnh nhìn Dạ Ngẩn không nhanh không chậm lật sách, thầm nghĩ Dạ Ngẩn này mặc dù xem không vào mắt, không nghĩ tới cũng có thể hiểu biết chữ nghĩa. Khó trách Lâm Phương Nghi giữ nàng ấy ở bên người.

Nói xong công khóa trong sách, Dạ Ngẩn lại nói: “Trừ chỗ này, tiên sinh còn giao hai vị cô nương luyện mười trang chữ. Cô nương chúng ta nói ngài đã dưỡng bệnh nhiều ngày, vài tờ chữ sợ là nhất thời không viết đủ, tiên sinh cũng sẽ thông cảm, có làm không xong cũng không có gì đáng ngại.”

Lâm Cẩm Nghi không cảm thấy nặng nề, từ trước nàng tuy rằng cái khác không tính là giỏi, một tay viết chữ cũng luyện được không tồi, sau này nàng gả làm vợ người, mãi cho đến trước khi sinh bệnh, vẫn duy trì thói quen mỗi ngày luyện chữ một canh giờ.

Lâm Phương Nghi cử riêng người tới, Lâm Cẩm Nghi cũng ngược ngùng để người ta về tay khôn, liền bảo Thiên Ti bụng hai đĩa điểm tâm phòng bếp nhỏ vừa làm tốt, cho vào hộp để Dạ Ngẩn mang về.

Dạ Ngẩn nhận hộp thức ăn, cũng không ở lâu, trở về phục mệnh.

*

Lúc nàng trở lại Phương Hoa uyển, đã thấy hành lang ngoài phòng có một đám nha hoàn đang đứng.

Một đại nha hoàn khác là Tuyết Ảnh ở trước mặt Lâm Phương Nghi thấy nàng liền vẫy vẫy tay.

Dạ Ngẩn bước nhanh tới, nhẹ giọng nói tình huống trong phòng.

Tuyết Ảnh đề thấp thanh âm, nói: “Di nương và cô nương đang nói chuyện.”

Lúc này trong phòng Phương Hoa uyển, Chu di nương, cũng chính là mẹ đẻ của Lâm Phương Nghi, đang cầm khăn lau nước mắt, bất bình cho Lâm Phương Nghi.

“Hôm kia rõ ràng nàng cố ý nói chuyện chọc vào tâm người, gây hấn với con, lại là nàng động thủ trước... Thế nào chính nàng bị thương, ngược lại liên lụy con cùng chịu phạt?”

Lâm Phương Nghi nhỏ giọng nói: “Di nương, người đừng nói lời oán hận như vậy. Con cũng có trách nhiệm, biết rõ mười ngày đó không hoàn thành việc học, trước mặt tiên sinh đề ép nàng cúi đầu không tính, còn khoe ra trước mặt tổ mẫu.”

Ngày đó nữ tiên sinh dạy học bảo hai người các nàng làm thơ tả cảnh sắc đầu mùa xuân nộ lên.

Lâm Cẩm Nghi vốn không am hiểu, bắt nàng một buổi tối làm ra một bài thơ thật không dễ.

Lâm Phương Nghi cũng đã viết ra, không chỉ có viết ra, còn viết phá lệ không tồi.

Nàng vốn không định cướp lấy nổi bật, nhưng Chu di nương lại khuyên nàng nói, lúc trước nàng bị lui hôn, việc hôn nhân vốn đã gian nan, nếu lại cố ý ỷ ả, không vì mình kiếm tài danh, tương lai lại càng khó khăn.

Nàng tin theo, ngày thứ hai nộp thơ lên. Nữ tiên sinh quả nhiên thập phần thưởng thức, còn khích lệ nàng một phen.

Cái này cũng chưa tính, học xong, tỷ mười hai người đi thỉnh an Trung Dũng hầu phu nhân.

Chu di nương đã sớm chờ ở Thuận Hoà đường, ở trước mặt Trung Dũng hầu phu nhân tuyên dương chuyện này. Trong lời ngoài lời khoe khoang rất nhiều.

Lâm Cẩm Nghi từ nhỏ được cả nhà che chở như châu giống như ngọc, tính tình có chút kiêu căng, cảm thấy đã đánh mất thể diện ở trước mặt một di nương, liền nóng giận.

Hai người sinh hiềm khích rồi, Lâm Phương Nghi liền hỏi hận nàng đã nghe lời di nương.

Chu di nương vẫn khóc, nói: “Nghe con nói, còn trách đến ta? Cả đời ta đã như vậy, ta làm thế là vì cái gì? Còn không phải trông cậy vào con sau này sống tốt hơn?”

Lâm Phương Nghi cũng rất bất đắc dĩ, đành phải nói: “Con đương nhiên sẽ không trách di nương. Di nương đều suy nghĩ cho con, con đã hiểu.”

Chu di nương vẫn bất bình nói: “Con có chỗ nào không bằng nàng? Bất quá là số phận kém hơn, gửi hồn đến trong bụng ta. Nếu hai người cùng một thân phận, làm sao đến phiên nàng áp mọi chuyện xuống đầu con? Ta nghe nói tổ mẫu con đã bắt đầu tìm chỗ lo việc hôn nhân cho nàng, nhưng con mới là trưởng nữ hầu phu, sao có thể đến phiên nàng trước đây...”

Lâm Phương Nghi nghe Chu di nương càng nói càng thái quá, vội khuyên nhủ: “Tốt rồi, di nương, bên ngoài vẫn còn người. Những lời này, ngài trăm ngàn đừng nói nữa. Tổ mẫu đương nhiên có quyết định của mình, bà và mẫu thân đều là người rộng lượng, đương nhiên cũng sẽ tính toán cho con.”

Chu di nương cũng thấy lời mình nói đi quá giới hạn, liền dừng câu chuyện lại, lời kéo tay nàng thờng ngắn thờ dài một trận.

Lâm Phương Nghi lại an ủi bà vài câu, mới khiến bà ngừng khóc.

Trần an bà xong, Lâm Phương Nghi mới để các nha hoàn vào phòng.

Dạ Ngán lĩnh mệnh nàng đi ra ngoài, lúc này Lâm Phương Nghi đương nhiên muốn hỏi một phen.

Dạ Ngán liền đáp lời: “Nô tì đã chuyển cáo công khóa cho nhị cô nương. Nhị cô nương còn để nô tì mang theo hai đĩa điểm tâm trở về.”

Lâm Phương Nghi không khỏi cười cười, muội muội này xưa nay đã như vậy, mặc dù có chút tì khí, cũng không tức giận lâu. Tiếp theo bảo Dạ Ngán lấy điểm tâm trong hộp ra, đặt trên bàn.

Hai đĩa điểm tâm, một đĩa mân côi nải du đăng hương tồ (bánh kem hoa hồng), một đĩa tử ngư nữ lăng phần hương cao (bánh sữa bò). Đều là thứ bình thường Lâm Cẩm Nghi thích ăn.

Lâm Phương Nghi tuy rằng không thích đồ ngọt, nhưng đến cùng là Lâm Cẩm Nghi đưa lễ riêng, cũng muốn thử một chút.

Chu di nương có chút ghét bỏ nói: “Con cũng không thích ăn thứ này, cần gì bắt buộc mình. Lại nói trời lạnh như vậy, điểm tâm đưa tới đã nguội lạnh, cũng không biết ăn vào có khiến con đau bụng không?”

Nghe bà nói lời này, hẳn là tâm còn oán hận, không có việc gì đi bói móc, Lâm Phương Nghi rất muốn nói vài câu, nhưng ngại nha hoàn đều ở đây, cũng không muốn bà mất mặt mũi.

Dạ Ngán nhân tiện nói: “Nhị cô nương cho Thiên Tì tỷ tỷ mang từ phòng bếp nhỏ đến, vừa làm xong cất vào hộp vẫn còn bốc hơi nóng. Là nô tì trên đường chậm trễ, mới bị nguội. Bụng cô nương quả thật không tốt, nô tì mang xuống bếp làm nóng rồi lại bung lên.”

Lâm Phương Nghi gật gật đầu, để Dạ Ngán đi thu thập điểm tâm.

Chu di nương liền hỏi, “Con bảo Dạ Ngán qua bên kia làm gì?”

Lúc trước Kim Linh tới, Chu thị còn chưa đến Phương Hoa uyển, cho nên cũng không rõ nguyên nhân. Lúc này hỏi, cũng là lo Lâm Phương Nghi cúi đầu, chủ động đi lấy lòng Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Phương Nghi lại đơn giản giải thích một phen.

Chu di nương nghe xong, ôn hoà nói: “Nàng còn có thể để ý công khóa? Thật sự là mặt trời mọc từ hướng tây.”

Lâm Phương Nghi nhú nhú mày, nói: “Muội muội bệnh một trận rồi, quả thật ổn trọng không ít. Nay nàng biết lo nghĩ đến học vấn, chúng ta đều nên cao hứng mới đúng.”

Nữ nhi này a, chỗ nào cũng tốt, chính là tâm địa rất mềm, thấy ai cũng tốt. Chu di nương không khỏi lại phát sầu vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cẩm Tú Uyển bên này, Lâm Cẩm Nghi đã biết công khóa, bắt đầu bận rộn.

Nàng trước đọc kỹ bài thơ mấy lần, đại khái lý giải ý tứ. Sau đó dần nhớ kỹ hàm ý bên trong, cuối cùng học thuộc.

Đại khái một khắc sau, nàng phát hiện chính mình đã nhớ gần hết.

Tiểu biểu muội trí nhớ thật sự so với nguyên thân của nàng tốt hơn nhiều lắm, cũng không rõ vì sao người trong phủ đều nói nàng không tinh thông học hành. Rõ ràng là có thiên phú tốt như vậy!

Đọc thuộc xong, Lâm Cẩm Nghi bắt đầu tìm bảng chữ mẫu luyện chữ.

Trên giá sách bàn học để không ít bảng chữ mẫu, nàng tìm chữ lúc trước tiểu biểu muội viết, muốn xem xem lúc trước nàng ấy viết thế nào để bắt chước

viết theo.

Nàng đòi trước luyện kiểu chữ nhỏ của Vệ phu nhân, chữ viết xinh đẹp, nhưng tiểu biểu muối luyện là nhan cân liễu cốt, nàng bắt chước cũng rất khó khăn.

Bất quá cũng coi như may mắn, Lâm Cẩm Nghi ở học hành rất chây, nét bút tuy rằng xem như ngay ngắn, thập phần quy củ, nhưng không có phong cách. Loại trình độ này đối với nàng mà nói, luyện tập thêm, có thể theo bảy tám phần.

Lúc này bên ngoài chạng vạng tối, đã vào đêm.

Thiên Ti nhẹ tay chân đi đến trước bàn học, nhẹ giọng hỏi nàng muốn ăn tối cái gì.

Tô thị bởi vì lúc trước nói chuyện hồi lâu với Trung Dũng hầu phu nhân, Trung Dũng hầu phu nhân liền giữ lại dùng cơm.

Lâm Cẩm Nghi thân mình vừa khỏe, Trung Dũng hầu phu nhân sợ nàng buổi đêm đi đến Thuận Hoà đường bị lạnh, cho nên phía đã truyền lời, bảo nàng ở trong viện dùng cơm là được.

Cẩm Tú Uyển có phòng bếp riêng, đầu bếp nữ cũng là an bày Tô thị riêng, tuy rằng trù nghệ không quá nổi tiếng, nhưng món ăn các loại đều có thể làm được, người cũng rất cơ trí, lúc trước Lâm Cẩm Nghi thường thường chọn mấy thứ cầu kỳ, nàng cũng có thể làm ra.

Lâm Cẩm Nghi một lòng muốn bổ sung công khóa, cũng không biết đói, lúc này liền hưng trí nói: “Tùy ý chuẩn bị một ít, đừng để đói là tốt rồi.” Người đương thời chú ý dưỡng sinh, buổi tối bình thường đều ăn rất ít, nàng lại nghĩ buổi tối còn muốn tiêu tốn phải mất thời gian bổ sung công khóa, khẳng định không thể ngủ sớm, sợ phòng bếp nhỏ làm cơm cháo gì đó, cho nên nói ra một câu.

Thiên Ti được lời của nàng, xoa người đi phân phó.

Hai khắc sau, phòng bếp đưa tới một chén tổ diện, hạt dẻ xào gà, đậu hũ phù dung, vài món đồ ăn ở Tuyên thành.

Lâm Cẩm Nghi buông bút, ngồi xuống bàn cơm.

Vài món đồ ăn đều đơn giản dùng thường ngày, không bằng thức ăn tinh tế lúc trước trong Trần Nam vương phủ.

Bất quá nàng cũng không quá chú ý, bảo Thiên Ti lấy cho mình một chén mì sợi.

Vừa thử một ngụm, Lâm Cẩm Nghi ngạc nhiên phát hiện —— mì sợi này thế nhưng ngon thần kỳ!

một chén canh suông thanh đạm với mì bình thường, trên đầu lưỡi lại có thể biến hóa ra tư vị, hơn nữa hương vị kia thơm ngon kinh người.

Nàng lúc trước còn không thấy đói lắm, lúc này cũng thêm ăn, vài món thức ăn dùng với hai chén nhỏ mì sợi.

Bất quá so sánh với mì sợi, vài món đồ ăn khác làm rất bình thường.

Ăn no tám phần, Lâm Cẩm Nghi ngừng đùa, nhin không được khen: “Mì sợi làm thật sự là không tệ.” Không thể tưởng được trong phòng bếp nhỏ của tiểu biểu muối còn ngọạ hồ tàng long.

Thiên Ti liền trả lời: “Đây là bí phương của phu nhân. Ngài luôn luôn rất thích ăn.”

Lâm Cẩm Nghi mới hậu tri hậu giác nhớ tới, Tô thị ngoài bản sự chương gia, một tay trù nghệ càng tốt. Nàng hồi nhỏ đến Trung Dũng hầu phủ, Tô thị sẽ làm rất nhiều tiểu điểm tâm đa dạng cho nàng. Sau này lui tới ít, ngược lại đã quên mất.

Các nàng nói chuyện, nha hoàn bên ngoài bẩm báo một tiếng, kéo mạnh, Tô thị đi vào phòng.

Nàng ở cửa chợt nghe thấy nữ nhi khen mì sợi của mình, không khỏi trên mặt mang ý cười mềm mại, nói: “Hôm nay nhị cô nương chúng ta sao hạnh diện như vậy? Từ trước không phải nói nương làm ra vài món, người đều ghét sao?”

Lâm Cẩm Nghi đứng dậy đón chào. Mẹ con hai người dắt tay ngồi trở lại trước bàn, vài nha hoàn ngay ngắn tự dọn đi com canh.

”Tay nghề của người rất cao, A Cẩm sao có thể không thích ăn đâu?” Lâm Cẩm Nghi cũng mỉm cười đáp.

Tô thị cười tủm tỉm lôi kéo tay nữ nhi, nói: “Con thật sự đã trưởng thành, cũng hiểu chuyện không ít. Nếu ngày nào đó học trù nghệ với nương, nương thật sự là nằm mơ cũng cười tỉnh.” Tô tiên bà là ngự trù trong cung, sau này từ vị trí ngự trù lui xuống, tay nghề dạy cho tiểu bối trong nhà. Sau này đến đời Tô thị, trải qua nhiều năm kinh doanh, hậu nhân đều theo nghề khác, không có người kế thừa y bát tổ tiên. Người đương thời còn nói quân tử xa nhà bếp, truyền đến đời Tô thị, chỉ có bà, một nữ tử học được một thân trù nghệ tốt của tổ tiên truyền xuống.

Bà sao không muốn đem một thân bản sự dạy cho nữ nhi đây? Cổ tình từ trước nữ nhi ghét phòng bếp khói lửa dầu mỡ, còn nói trong phủ cũng không thiếu đầu bếp nữ, cũng không muốn học.

Nàng nói xong, thấy Lâm Cẩm Nghi không lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, liền tiếp tục nói: “Mì này chú ý nhất nước canh. Lúc làm mì, cần lấy nắm bông

hầm ra nước trước một ngày, lọc nước trong, ngày thứ hai đem măng cũng hầm ra nước, đem mì nấu chung vào. Nhà chúng ta đều an nhạ, nếu khẩu vị mặn hơn, có thể thêm nước tôm, nấm các loại, chỉ cần bỏ đi bùn cát, không cần phải đổi nước, nếu đổi nước, hương vị sẽ nhạt nhẽo...”

Nhìn như một bát mì bình thường, phía sau lại có nhiều việc phải làm như vậy.

Lâm Cẩm Nghi từ trước không học trù nghệ, cũng không thể nói rõ thích hay không, nhưng thấy mắt Tô thị ao ước nhìn mình, nhân tiện nói: “A Cẩm cảm thấy trù nghệ thấp phần thú vị, ngại về sau có thể cho con học hay không?” Đã lấy tiêu biểu muối lại sống một lần, nàng đương nhiên không nghĩ muốn thân nhân nàng ấy thất vọng, nếu Tô thị hi vọng nàng học, nàng học là được.

Tô thị nghe xong kinh hỉ nói: “Con muốn học, nương sao không muốn dạy? Kỳ thật trù nghệ cũng có ý tứ, đặt một chút tâm tư nho nhỏ, cũng có thể biến mực nát thành thần kì. Như bình thường thường chúng ta ăn cơm mà nói, chuẩn bị một ít hoa lộ, chờ lúc cơm hơi mềm đồ lên, sau đó để một lát, có thể vừa không mất mùi gạo, lại làm ra một tư vị khác. Đương nhiên, hoa lộ này cũng phải chú ý, dùng sắc vị, phạt thù, hoa quế vài loại hoa liệu chế thành. Nhưng không thể dùng hoa hồng, mùi hoa hồng, mùi dịch biện, cùng với mùi ngũ cốc không hòa hợp...” Tô thị quả thật cao hứng, lập tức nói liên tục.

Lâm Cẩm Nghi thập phần kiên nhẫn nghe Tô thị nói xong.

Tô thị phát hiện mình có chút nóng vội, nhân tiện nói: “Nương rất cao hứng, con đừng cảm thấy phiền. Tháng sau sinh nhật Tô thái phi, nương muốn làm vài món ăn cho lão nhân gia. Đến lúc đó có người giúp, lão nhân gia ngài cũng nhất định sẽ thoải mái.” Tô thái phi chính là sủng phi của tiên đế lúc trước giúp đỡ thúc đẩy việc hôn nhân của Tô thị cùng Lâm Ngọc Trạch. Bà và Tô thị vốn là đồng tộc, coi như là người nhà mẹ đẻ Tô thị, ngày sinh của bà, Tô thị làm chất nữ nhà mẹ đẻ, đương nhiên phải đi chúc mừng một phen. Tô thái phi cũng học trù nghệ của tổ tiên, năm đó dựa vào cái này, được tiên đế sủng ái. Tô thị nghĩ, nếu Tô thái phi biết trù nghệ tổ tiên có người kế tục, đương nhiên sẽ cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.